

*Misionske
propovedi*

2021.

— *I tromesečje* —

1. Subota, 02. januar 2021.

LJUBAV KOJA VAS NIKADA NEĆE NAPUSTITI

Džef Strajt

Rimljanima 8,31-39

Uvod: Pre nekoliko godina jedan učenik prvog razreda srednje škole osvojio je prvu nagradu na jednom naučnom sajmu. To je ostvario uz pomoć ankete koju je sproveo. U svom projektu, nagovarao je ljude da potpišu peticiju koja je zahtevala strogu kontrolu ili totalnu eliminaciju hemikalije poznate pod »dihidrogen monoksid«, jer:

1. Može da izazove prekomerno znojenje i povraćanje.
2. Glavni je sastojak kiselih kiša.
3. Može da izazove ozbiljne opekotine ako je u gasovitom stanju.
4. Slučajno gutanje može da vas ubije.
5. Doprinosi eroziji.
6. Smanjuje uticaj kočnica na automobilu.
7. Pronađena je u tumorima smrtno bolesnih pacijenata.

Onda je upitao pedesetoro ljudi da li podržavaju zabranu ove određene hemikalije. Četrdeset i troje je reklo da, šestoro je bilo neodlučno. Samo jedna osoba je znala da je ta hemikalija... voda. (2 molekula vodonika i 1 molekul kiseonika).

Primena: Kada znate odgovor, pitanje deluje smešno. Voda nije stvarno opasna. Istina je da je glavni sastojak kiselih kiša (ona je kiša). A kada se nalazi u gasovitom stanju (para) može da izazove ozbiljne opekotine. Ako je slučajno progutate, možete da se udavite.

Sve te rečenice bile su istinite. Ako niste znali drugačije, mogli ste da se bojite »dihidrogen monoksida.« Možda biste zatražili da se ova hemikalija ili zabrani ili strožije kontroliše. Možda biste se uplašili vode... to jest... ako ne znate drugačije. Ali kada znate drugačije, strah deluje iracionalno.

U današnjem biblijskom tekstu, vidimo da se Pavle obraća ljudima koji imaju iracionalni strah od Boga.

- Oni se boje da ih Bog mrzi.
- Oni se boje da Bog samo želi da im sudi zbog greha i da ih uništi.
- Oni se boje da Bog želi da im ukrade životne radosti.
- Oni se boje da kada naiđu nevolje u životu, On će ih ostaviti.

Pavlov cilj u ovom poglavlju je da navede hrišćane da shvate da to nije istina. On želi da oni vide da, kada znaju drugačije, strah deluje jednako nerazumno kao strah od dihidrogen monoksida.

U centru sveg ovog straha od Boga nalazi se jedna osnovna emocija - sramota. Mnogo puta, kada ljudi dođu u Božju prisutnost, oni se pitaju: »Kako bi Bog mogao da me voli? Ja jedva podnosim sam sebe. Uradio sam svašta/rekao svašta/misilo svašta zbog čega se sada stidim... kako bi Bog uopšte mogao da me voli?«

- Bog me mrzi.
- On samo želi da me uništi.
- Ili će mi, u najmanju ruku, uzeti radost jer je ne zaslužujem.
- Jednog dana ću se okrenuti oko sebe a On neće biti tu.

Oni se boje Boga.

Biblija nam kaže da TREBA da se bojimo Boga.

5. Mojsijeva 6,13: »Gospoda Boga svog boj se, i Njemu služi, i Njegovim se imenom kuni.«

Priče 14,27: »Strah je Gospodnji izvor životu da se čovek sačuva od prugala smrtnih.«

Psalam 22,23: »Koji se bojite Gospoda, hvalite Ga. Sve seme Jakovljevo! Poštuj Ga. Boj Ga se, sve seme Izrailjevo!«

Psalam 111,10: »Početak je mudrosti strah Gospodnji; dobra su razuma svi koji ih tvore. Hvala Njegova traje doveka.«

Psalam 115,13: »Blagosilja one koji se boje Gospoda, male i velike.«
Stalno iz početka nam se govori da treba da se bojimo Boga.

Ali vrsta straha koju Biblija podstiče je takva vrsta straha koja izaziva da želimo da

- ugodimo Bogu
- proslavljamo Boga
- da iščekujemo primanje mudrosti, blagoslova i bezbednog života.

Strah kojem se Pavle obraća u Rimljanima 8 je suprotan ovome - on izaziva da želimo da pobegnemo od Boga. To je iracionalan, neosnovan strah. To je kao da se bojimo H₂O.

Ilustracija: Jednom sam čitao o nekim afričkim domorocima koji od svog boga prave idola i zatim ga zakopaju u zemlju - jer ako ne može da ih vidi, ne može da ih povredi.

To zvuči pomalo čudno. Osim što mnogi ljudi čine to isto Isusu. Oni grade zid između Boga i sebe. Oni ne dolaze u crkvu jer misle da ih Bog neće prihvatiti. On je ovde a oni su tamo napolju, i sve dok je tako - On ne može da vidi njihov greh pa ih neće povrediti.

Da, to je iracionalno, ali potiče iz sramote zbog učinjenih greha.

To Pavle govori u Rimljanima 7,14-24.

»Jer znam da je zakon duhovan; a ja sam telesan, prodan pod greh: Jer ne znam šta činim, jer ne činim ono šta hoću, nego na šta mrzim ono činim. Ako li ono činim šta neću, hvalim zakon da je dobar. A ovo više ja ne činim nego greh koji živi u meni. Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mom.

»Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim. Jer dobro što hoću ne činim, nego zlo što neću ono činim. A kad činim ono što neću, već ja to ne činim nego greh koji živi u meni. Nalazim, dakle zakon, kad hoću dobro da činim, da me na zlo nagoni. Jer imam radost u zakonu Božijem po unutrašnjem čoveku;

»Ali vidim drugi zakon u udima svojim, koji se suproti zakonu uma mog, i zarobljava me zakonom grehovnim koji je u udima mojim.«

Zapazite sada Pavlove reči u 24. stihu: »Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove?« (Bog sigurno ne može da me voli ovakvog.)

Kakav je odgovor na Pavlov uzvik?

Pavle kaže »Nikakva, dakle, sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po telu nego po Duhu. Jer zakon Duha koji oživljava u Hristu Isusu, oprostio me je od zakona grehovnog i smrti« (Rimljanima 8,1.2).

Pavle govori: »Kada nas Isus ne bi spasavao...

- BILI bismo osuđeni.
- BILI bismo pod sudom.
- BILI bismo uskraćeni za Božju ljubav i blagoslove.«

Ali sada, pošto smo hrišćani - nema osude. Uklonjena je naša sramota i krivica. Nema osude kada nas Sin oslobodi.

To je poruka koju Pavle želi da shvatimo. Kada prihvatimo Hristov besplatni dar spasenja, On nas oslobađa od krivice i sramote.

U ostatku osmog poglavlja, Pavle govori da smo...

1. Oslobođeni od greha
2. O snaženi Njegovim Duhom
3. Usvojeni da budemo Njegova deca
4. Promenjeni da postanemo slični Hristu u načinu života.

Pavle kaže da Bog sve to čini jer nas voli. Ne morate da se plašite da će vas Bog mrzeti jer vas je Bog toliko voleo da je dao svog jedinorodnoga Sina.

Zato Pavle kaže: »Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, Ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas rastaviti od ljubavi Božije, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našem« (Rimljanima 8,38.39).

U stvari, ova ideja da »nikakva sila na zemlji ne može da nas rastavi od Božje ljubavi« je tako velika tema da se Pavle ponavlja. Nekoliko stihova pre ovoga on pita: »Ko će nas rastaviti od ljubavi Božije? Nevolja li ili tuga? Ili gonjenje? Ili glad? Ili golotinja? Ili strah? Ili mač?... Ali u svemu ovome pobeđujemo Onog radi koji nas je ljubio« (Rimljanima 8,35-37).

Bog vas voli. On vas nikada neće napustiti.

Zašto onda mislimo da bi On to učinio?

Pa... zato što grešimo.

Činimo svašta/govorimo svašta/mislimo svašta i zbog toga nas je sramota.

Pričao sam sa dosta ljudi koji kažu da bi voleli da dođu u crkvu, ali misle da su previše grešili. Oni ne misle da bi Bog ikada mogao, ili hteo, da im oprostí ono što su učinili. Mnogi su bili hrišćani... ali su pali negde duž puta i otišli su jer su mislili da ih Bog nikada više ne bi voleo.

U prethodnim poglavljima Poslanice Rimljanima, Pavle je vernicima u Rimu rekao da postati hrišćanin znači:

1. Verovati u Isusa (Rimljanima 3,22)
2. Shvatiti da smo grešnici (Rimljanima 3,23)
3. Ukop u vodama krštenja (Rimljanima 6,1-5)
4. Priznavanje Isusa kao Gospoda (Rimljanima 10).

Oni su postali hrišćani. Oprošteni su im svi gresi u prošlosti. Ali ponovo su pogrešili. Iznenada, na pamet im dolazi strah da će se svi gresi iz njihove prošlosti vratiti na njih kao ogroman morski talas. Da li je bilo osnova za njihov strah? O, ne.

Pavle pita: »Ko će optužiti izbrane Božije?« (Rimljanima 8,33). Zatim dodaje: »Bog koji pravda?«

Onda pitanje ponavlja na drugačiji način: »Ko će osuditi?« (Rimljanima 8,34). Zatim dodaje: »Hristos Isus koji umre, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu, i moli za nas?«

Vidite, kada smo postali hrišćani, Hristos je oprostio SVE naše grehe. Naši gresi uklonjeni su od nas koliko je Istok daleko od Zapada. Oni su bačeni u dubine morske... i više neće izaći na površinu.

Ono što Rimljanima 8,33.34 govore je: »Nikada neće doći trenutak kada smo toliko mnogo zgrešili da će nas Bog omrznuti i više NIKADA neće biti spreman da nam oprostí grehe.«

- Isus je umro da bi nam oprostio te grehe
- Bog je dao svog Sina kako bismo bili opravdani,
- Isus se sada nalazi na nebu i posreduje za VAS.

Nikada neće doći trenutak da vas - ako želite oprostjenje - Bog napusti. Vi ste Njegovo dete. On želi da vam oprostí.

Ilustracija: Da li neko od vas ima decu? Kada bi oni uradili nešto strašno, da li biste bili spremni da im oprostite? Nadam se da je vaš

odgovor potvrđan, jer je to model prema kojem Bog oblikuje svoje oproštenje prema nama.

Prema tome, ako smo hrišćani, kako da ponovo dobijemo oprostjenje? Ono što treba da uradimo objašnjeno je u 1.Jovanovoj 1,9. Govoreći hrišćanima, Jovan piše: »Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprost i grehe naše, i očisti nas od svake nepravde.«

To je sve. Priznajte svoje grehe. Nemojte da se izgovarate. Nemojte da krivite nekog drugog. Jednostavno priznajte da ste pogrešili.

Ilustracija: U Edemskom vrtu, nakon što je Adam i Eva pojeli zabranjeni plod, Bog je zatražio objašnjenje od Adama. Sećate li se šta je Adam odgovorio?

»Žena koju si udružio sa mnom, ona mi dade s drveta, te jedoh« (1.Mojsijeva 3,12). Nisam ja kriv, kriva je moja žena.

Da budemo precizniji - TI si kriv, Bože. Da mi nisi dao ovu ženu da bude sa mnom, ja ne bih pojeo plod i ovaj problem se ne bi pojavio.

Da su Adam i Eva jednostavno priznali svoj greh, možda bi stvari ispale drugačije za njih. Ali oboje su krivili nekog drugog. Oboje su odbili da preuzmu ličnu odgovornost za svoju odluku. Oboje su odbili da priznaju da su sagrešili.

Kroz čitavu Bibliju vidmo ponavljanje ovog primera. Bog daje ljudima priliku da priznaju da su sagrešili. Oni, uglavnom, to ne čine.

Kao hrišćani, treba da naučimo da priznajemo naše grehe. Treba da kažemo Bogu da smo sagrešili. Potrebno je da priznamo da smo povredili Boga svojim mislima, delima, rečima. Zatim treba da obećamo da više nećemo grešiti.

Šta se događa kada to učinite?

Isus je veran - On će oprostiti vaše grehe i očistiti vas od SVAKE nepravde. To je obećanje.

Bog ne želi da stoji iznad vas na sudu, On želi da stoji pored vas, u ljubavi. Pošto je vaš greh zid koji stoji između vas i Njegove ljubavi, On želi da vam da oruđe da uklonite prepreku.

Zaključak: Jedan propovednik po imenu Ron Roz ispričao je o ženi koja je došla u njegovu kancelariju da se žali kako njegove pro-

povedi uvek govore o oprostjenju i blagodati. Rekla je da on treba da bude mnogo strožiji prema grešnicima i da ih, prema njenim rečima, »udari po glavi.«

Posle njene tirade, Ron je upitao: »Znači, vi ste rešili temu oprostjenja i blagodati u vašem životu?«

»Pa,« odgovorila je ona. »postoje neke stvari koje se jednostavno ne mogu dopustiti, stvari koje ne zaslužuju milost ili oprostjenje. Jednostavno je tako. Znam da je tako u mojoj porodici.«

Nagnula se preko njegovog stola i otkrila srce toliko otvrdnulo zbog ogorčenosti i ozlojeđenosti: »Ne, oprostjenje nije moguće. Suviše sam povređena.«

Ljutnja je bila suviše duboko utisnuta. Njen duhovni život bio je bez sile i zarobljen u pustinji. Nedostatak oprostjenja pretvorio ju je u ženu koja kritikuje i osuđuje. Pastor je zaključio: »Želela je da učinim da se svi ostali osećaju jadno kao ona.«

Ali Bog nije poslao svog Sina da umre za nas da bismo se mi jadno osećali. On je poslao Isusa da umre za nas kako bismo bili slobodni od sile greha i živeli životom koji je osnažen tako da postanemo pravi sinovi i kćeri Božje.

Svi napamet znamo Jovan 3,16: »Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.«

Ali sledeća dva stiha ne čujemo baš tako često:

»Jer Bog ne posla Sina svog na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroza Nj. Koji Njega veruje ne sudi mu se, a koji ne veruje već je osuđen, jer ne verova u ime Jedinorodnog Sina Božijeg« (Jovan 3,17.18).

HAJDE DA RASTEMO!

Rasel Braunvort

Efescima 4,1-16.

»Da ne budemo više mala deca, koju ljulja i zanosi svaki vetar nauke, u laži čovečijoj, putem prevare; Nego vladajući se po istini u ljubavi da u svemu uzrastemo u Onome koji je glava, Hristos. Iz kog je sve telo sastavljeno i sklopljeno svakim zglavkom, da jedno drugom pomaže dobro po meri svakog uda, i čini da raste telo na popravljnje samog sebe u ljubavi« (Efescima 4,14-16).

Tema koja se često ponavlja i prevladava u Pavlovoj teologiji je duhovna zrelost. U tekstu koji smo pročitali Pavle jasno govori da zrelost nije cilj, već snaga koja će nam dozvoliti da ostvarimo cilj crkve koja je sagrađena i funkcioniše na ljubavi.

Crkvu je Hristos tako izgradio da funkcioniše na ljubavi - zreloj ljubavi. U tekstu Pavle nam daje četiri znaka zrelog vernika. Hajde da svi proverimo sami sebe.

1. Stabilnost

»Da ne budemo više mala deca, koju ljulja i zanosi svaki vetar nauke, u laži čovečijoj, putem prevare« (Efescima 4,14).

Pavle je znao da su dobri ljudi uvek mete onima koji nešto žele i nemaju mnogo savesti kada se radi o načinu na koji će ostvariti svoje ciljeve.

Stabilnost u životu hrišćanina je nešto što se razvija jer vernik odvaja vreme i strpljenje da postane učenik. To se ne događa preko noći, već je potrebno vreme i pažnja koja se posvećuje Božjoj Reči. Pavle je pisao svom mladom štićeniku Timotiju:

»Postaraj se da se pokažeš pošten pred Bogom, kao radin koji se nema šta stideti, i pravo upravlja rečju istine« (2.Timotiju 2,15).

2. Govoriti istinu u ljubavi

»Nego vladajući se po istini u ljubavi da u svemu uzrastemo u Onome koji je glava, Hristos« (Efescima 4,15).

Isus Hristos je standard za naše ponašanje. Gde god da pogledate u Pismu, Isus je ljudima govorio istinu i to uvek zbog toga što je voleo.

Jedna izluđujuća karakteristika koju mi, ljudska bića imamo, jeste da bismo radije videli kako nekog našeg prijatelja gazi voz nego da preuzmemo rizik i kažemo istinu, strahujući da ćemo možda povrediti osećanja. Istina je da su neki ljudi kao slon u staklari kada se radi o međuljudskim odnosima. Ali to nas i dalje ne oslobađa odgovornosti da govorimo istinu. Istina bez ljubavi je brutalna i zato moramo da budemo pažljivi i brižni kada govorimo jedni sa drugima, ali ljubav bez istine ne postoji!

3. Saradnja

»Iz kog je sve telo sastavljeno i sklopljeno svakim zglavkom, da jedno drugom pomaže dobro po meri svakog uda, i čini da raste telo na popravljane samog sebe u ljubavi« (Efescima 4,16).

Fizičko telo je međusobno zavisno od različitih delova. Moj stomak bi imao problema da svari hranu i pošalje hranljive materije kroz krvotok kada bi moje ruke i prsti odlučili da štrajkuju. Kada bi moje oči otišle na godišnji odmor, ja bih stalno naletao i udarao u nešto.

Ni Hristovo telo se ne razlikuje. Potrebni smo jedni drugima i saradnja u Hristovoj porodici osposobljava nas da ispunimo misiju. To je jedinstvo o kome Pavle govori.

Zašto je to toliko važno?

Sve ovo o čemu je Pavle pisao govori o rastu Hristovog tela. Zamislite šta se događa kada imate stabilne, zrele hrišćane koji odbijaju da se zadovolje manjim od istine među sobom i saradnje sa svime što imaju kako bi ispunili misiju crkve da propoveda o Isusovoj ljubavi. Samo zamislite.

Crkva je osmišljena da funkcioniše na ljubavi. Sa stabilnošću istine i ljubavi, u saradnji, možemo da ispunimo našu misiju u ovom društvu i sprovedemo mir, milost i pravdu u ime Hristovo. To možemo da učinimo zajedno.

BOG ČINI DA SVE IDE NA DOBRO

Rimljanima 8,28.29; Luka 15,11-20.

Melvin Njulend

A. Postoji toliko mnogo odličnih odlomaka iz Svetog Pisma da je ponekada teško odabrati onaj o kojem bih želeo da vam propovedam.

Ali u sred svega toga, stalno mi na pamet dolazi jedan stih. Razmišljao sam o njemu, istraživao ga neko vreme i stekao sam utisak da je Bog njime nadahnuo moj um, želeći da ga danas iznesem vama.

B. Koji je to stih? To je Rimljanima 8,28, gde apostol Pavle piše: »A znamo da onima koji ljube Boga sve ide na dobro, koji su pozvani po namerenju.«

To je divan biblijski stih, ali mislim da ponekada ne razumemo stvarno šta on govori. Neki ljudi kao da misle da ovaj stih govori da je Bog obećao onima koji ga vole da će im se događati samo dobro. Ali to nije istina. To nije ono što je Bog obećao.

Ilustracija: Daleke 1921. godine, par misionara po imenu Dejvid i Svea Flad, otišli su sa svojim dvogodišnjim sinom iz Švedske u srce Afrike - u zemlju koja se tada zvala Belgijski Kongo. Sreli su se sa još jednim skandinavskim parom, Eriksonovima, i uskoro su njih četvoro osetili da ih Gospod poziva da napuste centralnu misionarsku stanicu i odnesu jevanđelje u jedan udaljeni kraj Konga.

U selu N'dolera poglavica ih je neprijateljski dočekao i nije im dozvolio da uđu u njegovo selo, strahujući zbog otuđivanja od lokalnih bogova. Tako su dva bračna para odlučila da sagrađe svoje sopstvene kolibe na oko kilometar od sela.

Molili su se na za duhovni proboj, ali ništa se nije događalo. Njihov jedini kontakt sa selom bio je jedan dečak, kome je bilo dozvoljeno da im dva puta sedmično prodaje piliće i jaja.

Svea Flad - sitna žena, visoka jedva nešto preko metar i pedeset - odlučila je da ako je ovaj dečak jedini afrikanac s kojim može da razgovara, ona će pokušati da ga osvoji za Hrista. I stvarno, tokom određenog vremenskog perioda ona je uspela u tome.

Ali nije bilo nikakvih drugih ohrabrenja. U među vremenu, malarija je napadala njihovu malu grupu, jedno po jedno. Posle izvesnog vremena Eriksonovi su odlučili da su dovoljno patili i vratili su se u relativnu sigurnost centralne misionarske stanice.

Zatim, u sredini te primitivne divljine, Svea je ostala u drugom stanju. Kada je došlo vreme za porođaj, seoski poglavica je dovoljno omekšao da bi dozvolio babici da joj pomogne. Rodila se mala devojčica kojoj su dali ime Aina.

Ipak, porođaj je bio težak a Svea je već bila veoma slaba zbog malarije. Živela je još samo 17 dana. Nešto unutar Dejvida Flada je puklo. Iskopao je grubi grob, sahranio svoju dvadeset sedmogodišnju suprugu i zatim odveo svoju decu nazad u centralnu misionarsku stanicu.

Pružajući svoju novorođenu kćerku Eriksonovima, grubo je rekao, »Vraćam se u Švedsku. Izgubio sam ženu i očigledno ne mogu da se brinem za ovu bebu. Bog mi je uništio život.« Otišao je, odbacujući ne samo svoj poziv već i samog Boga.

Istina je. Ponekada se događaju tragedije čak i u životu onih koji teže da Mu hodaju najbliže. Ružne stvari događaju se dobrim ljudima.

Upravo tu se uklapa ovaj stih - da pruži poruku ohrabrenja i nade - da nas uveri da »znamo da onima koji ljube Boga sve ide na dobro, koji su pozvani po namerenju.«

A zatim u sledećem stihu kaže nam šta je Božja namera: »Jer koje napred pozna one i odredi da budu jednaki obličju Sina njegovog, da bi On bio prvorođeni među mnogom braćom.«

Da li razumete šta to znači? To znači da Bog radi kroz sve što se događa u životu onih koji Ga vole, da bi nam pomogao da postanemo sličniji Isusu.

Bez obzira kakav je naš problem ili bol, ako Ga volimo i ako Mu to dozvolimo, čak i problemi sa kojima se suočavamo mogu da budu slavni deo ovog procesa.

Na primer, hajde da pogledamo tri naročita blagoslova koja stižu u naš život kroz naše probleme. I dok posmatramo kako je Bog upotrebio probleme u prošlosti da izazove velike blagoslove, to će nam pomoći u problemima sa kojima se danas suočavamo.

I. Bog koristi probleme da nas usmeri i oblikuje

Teškoće koje doživljavamo u životu - velike i male - nisu nasumične čudne nezgode ili udari loše sreće. Njih je dozvolio Bog da bi nas usmerio - da bi nas oblikovao u Isusov lik.

Zamislite veliku stenu u sred pustog polja. Stojeći tako sama, ona je obična, zanemarena i bez mnogo koristi. Ali u rukama majstora skulptora, ona može da postane remek delo. Vaš život sličan je toj steni.

Iako to ne možete odmah da vidite, Bog zaposleno stvara od vas nešto što oduzima dah. Bez obzira na sve što ste podneli. Baš u toj zbunjujućoj situaciji s kojom se upravo suočavate.

Problem je što ne možemo da vidimo šta On radi. Sve što vidimo je kako lete komadići kamena. Udarac dleta nije dokaz da nas je Bog napustio ili da je ljut na nas, već da je Bog odmah ispred nas: posmatra naš napredak, glača grube ivice, strpljivo kleše Isusov lik u nama.

Biblija kaže, »Svaku radost imajte, braćo moja, kad padate u različne napasti, Znajući da kušanje vaše vere gradi trpljenje; A trpljenje neka delo dovršuje, da budete savršeni i celi bez ikakve mane« (Jakov 1,2-4).

»Različne napasti.« Baš o tome i govorimo - to su događaji koje je Bog dozvolio. To je ono što Bog koristi da bi nas oblikovao u Isusov lik. U stvari, Jakov kaže da nas to delo dovršuje i usavršuje.

II. Bog koristi probleme da nas ispravi

Drugo, Bog može da koristi probleme kako bi nas ispravio. Ponekada možda zapadnemo u rutinu i Bog koristi probleme da bi promenio naš pravac u životu. Ne radi se o tome da radimo nešto što je pogrešno - jednostavno nam je potreban novi pravac.

Ali postoje i trenuci kada potpuno nismo u pravu. Zalutali smo u greh i potrebno nam je Božje ispravljanje, Njegova disciplina, kako bismo obnovili zajednicu s Njim. Tako će Bog upotrebiti neki problem u našem životu da nas pokrene na razmišljanje o grehu u koji smo upali i da ispravi naše ponašanje.

Jedna od najpoznatijih biblijskih parabola je parabola o izgubljenom sinu. »I potom do nekoliko dana pokupi mlađi sin sve svoje, i otide u daleku zemlju; i onamo prosu imanjanje svoje živeći besputno. A kad potroši sve, postade velika glad u onoj zemlji, i on se nađe u nevolji. I otišavši pribi se kod jednog čoveka u onoj zemlji; i on ga

posla u polje svoje da čuva svinje. I željaše napuniti trbuh svoj roščićima koje svinje jeđahu, i niko mu ih ne davaše. A kad dođe k sebi, reče: Koliko najamnika u oca mog imaju hleba i suviše, a ja umirem od gladi! Ustaću i idem ocu svom, pa ću mu reći: Oče! Sagreših Nebu i tebi, I već nisam dostojan nazvati se sin tvoj: primi me kao jednog od svojih najamnika. I ustavši otide ocu svom« (Luka 15,11-20).

Za Jevreje ne postoji ništa gore od hranjenja svinja. A svinje su živele bolje od izgubljenog sina, jer piše da je težio da jede hranu koja je davana svinjama. Konačno, problemi su postali preveliki i više nije mogao da ih podnosi, pa je počeo da ispravlja svoje stavove i ponašanje. Priznao je svoje grehe, pokajao se i ponovo vratio kući.

Da li shvatate da je Bog obećao da će nas ispraviti kada namerno odlutamo od onoga što je dobro? Jevrejima 12,5,6 kaže: »Sine moj! Ne puštaj u nemar karanja Gospodnja, niti gubi volje kad te On pokara; Jer koga ljubi Gospod onog i kara« (Jevrejima 12,5,6).

Bog zna koliko strašan može da bude greh. A kada popustimo, On je obećao da će nas ispraviti. Zato kada nam se događa problem za problemom, možda treba da upitamo sebe i Boga da li postoji neko područje u našem životu koje On pokušava da ispravi. Nemaju svi problemi svrhu da nas isprave - ali neki imaju.

III. Bog koristi probleme da bi nas zaštitio

Konačno, ponekada Bog koristi probleme da bi nas zaštitio. To vidimo u životu Josifa iz Starog zaveta. Dobro znate priču o njemu, zar ne?

Josif je očigledno bio očev omiljeni sin. A zbog ove naklonosti, njegova braća bila su ispunjena mržnjom i gorčinom prema njemu. Jednog dana je njihova mržnja proključala i prodali su ga kao roba karavanu koji je putovao u Egipat.

Sve se odigralo tako brzo. Jednog trenutka bio je omiljeni sin, dobijao je sve što je poželeo. A sledećeg trenutka našao se u lancima i bio prodat u ropstvo.

Život nije mogao da izgleda gore za Josifa, ali Bog je imao svrhu i plan, i čuvao ga je i štutio, iako to Josif tada nije shvatao.

Priča o Josifovom životu je zadivljujuća i samo je čudesna Božja ruka mogla to da ostvari, da ga izvede iz ropstva i učini ga vladarem u Egiptu, po vlasti odmah do samog Faraona.

Mnogo godina kasnije, za vreme strašne gladi, Josif je ponovo video svoju braću kada su došla u Egipat da mole dozvolu da kupe hranu. Naravno, oni nisu imali pojma da je taj egipatski vladar koji stoji pred njima ustvari Josif.

Ali konačno im se Josif otkrio. Kada se to dogodilo, braća su bila užasnuta od straha i molili su Josifa da ih ne ubije. On je znao koliko su ga braća mrzela, ali je takođe i video Božju ruku koja je delovala u njegovom životu i znao je kako ga je Bog zaštitio u svemu. Zato slušajte šta je Josif rekao svojoj braći (1.Mojsijeva 45,4-8): »A sada nemojte žaliti niti se kajati što me prodadoste ovamo, jer Bog mene posla pred vama radi života vašeg... A Bog me posla pred vama, da vas sačuva na zemlji i da vam izbavi život izabavljenjem prevelikim. I tako niste me vi opravili ovamo nego sam Bog, koji me postavi ocem Faraonu i gospodarem od svega doma njegovog i starešinom nad svom zemljom misirskom.«

Zato moramo da naučimo da verujemo Bogu - čak i kada dođu problemi. On će nas usmeravati i oblikovati, ispravljati i zaštititi, jer je obećao da će izvesti sve na dobro onima koji Ga vole.

Ilustracija. (Nastavak priče). Osam meseci kasnije braćni par Erikson bio je napadnut bolešću i oboje su umrli u roku od nekoliko dana. Beba je došla u ruke nekih američkih misionara koji su njeno švedsko ime prilagodili u »Agi« i konačno je povelili sa sobom kada su se vraćali u Ameriku.

Kada je odrasla, za vreme školovanja na teološkom fakultetu Agi je upoznala mladića po imenu Djui Herst i udala se za njega. Prolazile su godine. Herstovi su uživali u plodnoj službi. Vremenom je njen suprug postao predsednik jednog hrišćanskog koledža u području Sijetla.

Jednog dana u njenom poštanskom sandučetu pojavio se jedan švedski verski časopis. Ona nije znala ko ga je poslao i nije umela da čita reči. Ali dok je listala strane, iznenada ju je paralisala jedna fotografija. Tamo, u primitivnom okruženju, nalazio se jedan grob sa belim krstom, a na njemu su stajale reči »Svea Flad.«

Agi je uskočila u automobil i otišla pravo do jednog službenika koledža koji je znao švedski. »Šta ovde piše?« pitala je.

Nastavnik je sažeo priču: Govorila je o misionarima koji su pre mnogo godina došli u N'doleru... o rođenju bele devojkice... smrti

mlade majke... jednom afričkom dečaku koji se obratio Hristu... i sada, kada su belci svi otišli, dečak je odrastao i konačno ubedio poglavicu da mu dozvoli da u selu sagradi crkvu.

U članku je pisalo da je postepeno osvojio sve svoje učenike za Hrista... a deca su svoje roditelje dovela Spasitelju... čak je i poglavica postao hrišćanin. Danas u tom selu ima 600 hrišćanskih vernika.

Sve to zbog žrtve Dejvida i Svee Flad.

Ali to nije kraj priče. Dozvolite da nastavim.

Na dvadesetpetogodišnjicu braka Herstovih, koledž im je poklonio putovanje u Švedsku. Tu se Agi potrudila da pronade svog pravog oca. Sada starac, Dejvid Flad se ponovo oženio, imao još četvoro dece i obilno je zalivao svoj život alkoholom. Nedavno je doživeo moždani udar. I dalje ogorčen, imao je jedno pravilo u svojoj porodici: »Nikada mi ne spominjite Božje ime, jer mi je Bog sve uzeo.«

Posle emotivnog susreta sa svojom polubračom i polusestrom, Agi je rekla da bi želela da vidi oca. Ostali su oklevali. »Možeš da razgovaraš sa njim,« odgovorili su. »Iako je sada veoma bolestan. Ali treba da znaš da dobija nastupe besa kada god čuje Božje ime.«

Ali Agi nije dozvolila da je to omete. Ušla je u prljavi stan, na sve strane su ležale prazne flaše raznih pića, i prišla je sedamdesettrogodišnjem starcu koji je ležao u izgužvanom krevetu. »Tata?« rekla je napeto. Okrenuo se prema njoj i počeo da plače. »Aina,« rekao je. »Nikada nisam nameravao da te dam.« »U redu je, tata,« odgovorila mu je, uzimajući ga u naručje. »Bog se brinuo za mene.«

Čovek se odmah ukočio. Suze su prestale. »Bog nas je sve zaboravio. Naši životi su ovakvi zbog njega.« Okrenuo je lice zidu.

Agi je pomilovala njegovo lice i nastavila, nezatražena. »Tata, moram nešto da ti ispričam, a to je istina. Nisi uzalud otišao u Afriku. Mama nije uzalud umrla. Mali dečak kojeg ste obratili Gospodu odrastao je i osvojio celo selo za Isusa. Jedno seme koje ste posejali jednostavno je nastavilo da raste i raste. Danas u tom selu 600 afrikanaca služi Gospodu jer ste bili verni Božjem pozivu u vašem životu...«

»Tata, Isus te voli. Nikada te nije mrzeo.« Starac se okrenuo i pogledao kćerku u oči. Telo mu se opustilo. Počeo je da govori. Do kraja popodneva vratio se Bogu kojeg je odbacivao toliko decenija.

Nekoliko godina kasnije Herstovi su prisustvovali jednoj evanđeoskoj konferenciji u Londonu kada je iznet izveštaj iz Zaira, bivšeg Belgijskog Konga.

Vođa nacionalne crkve, predstavljajući oko 110,000 krštenih vernika, tečno je govorio o širenju jevanđelja među njegovim narodom. Agi je posle otišla da ga pita da li je ikada čuo za Dejvida i Sveu Flad.

»Da, gospođo,« odgovorio je čovek na francuskom, a njegove reči prevedene su na engleski. »Svea Flad me je dovela Isusu. Ja sam dečak koji je donosio hranu vašim roditeljima pre nego što ste se vi rodili. Ustvari, do današnjeg dana svi mi poštujemo grob vaše majke i uspomenu na nju.«

Zagrlilo ju je i oboje su dugo plakali. Zatim je nastavio, »Morate da dođete u Afriku i vidite, jer je vaša majka najpoznatija osoba u našoj istoriji.«

Agi Herst i njen suprug su to i uradili. Dočekalo ih je mnoštvo seljana koji su klicali. Najdramatičniji trenutak bio je kada je pastor otpratio Agi da i sama vidi majčin beli krst. Klekla je na zemlju da se moli i zahvali.

Kasnije tog dana, u crkvi, pastor je čitao iz Jovana 12,24: »Zaista, zaista vam kažem: Ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre, ono jedno ostane; ako li umre mnogo roda rodi.« Zatim je pročitao Psalam 126,5: »Koji su sa suzama sejali, neka žanju s pevanjem.«

Zaključak

Ilustracija: Bog je tako želeo. U blizini Londonskog tauera stoji drevna crkva nazvana »Svi sveti.« Odmah pored zida koji okružuje groblje pored crkve, nalazi se veliki znak, tako da turisti koji odlaze iz Tauera mogu da ga vide. Znak navodi malo istorije i zatim postavlja ciljano pitanje: »U ovoj zgradi Isus Hristos se obožava 600 godina, na ovom mestu 1100 godina a u Britaniji 1300 godina. Zar ne mislite da je vreme da i vi počnete?« Taj znak ukazuje na izvanrednu istrajnost crkve Isusa Hrista; takođe otkriva i razlog zašto, nakon oluja i podela, ratova i gladi, grešaka i nevolja, pogrešnog i zlog rasuđivanja, i dalje postoji tako nešto kao što je crkva. Deo tajne ima veze sa posvećenošću bezbrojnih vernika, naravno; ali većina tajne leži u Božjoj nameri za crkvu. Crkva je trajala zato što je Bog želeo da traje. To je sve. Crkva je trajala i trajaće jer je Bog tako odlučio.

— *II tromesečje* —

4. Subota, 03. april 2021.

PRIPREMA ZA OLUJE

Melvin Njulend

Rimljanima 8,31-39

Ilustracija: Klaudija je bila nova mlada u svojim dvadesetim godinama kada joj je otkrivena Hodžkinsonova bolest i dobila je 50% šansi da će preživeti. Brzo je operisana i počela je da prima terapiju kobaltom koja ju je skoro preko noći od mlade i lepe žene pretvorila u fizičku olupinu.

Njen suprug bio je pomoćnik sveštenika u bolnici i video je mnoge bolesne i umiruće pacijente. Rekao je, »U filmovima, parovi koji su se godinama svađali, iznenada zaboravljaju svoje razlike i ujedinjuju se kada se suoče sa opasnošću. Ali u stvarnom životu ne mora da bude tako.«

»Kada par stupi u krizu,« kaže on, »ona povećava ono što je već prisutno u njihovom životu. Pošto smo Klaudija i ja verovali Bogu i duboko voleli jedno drugo, kriza nas je približila. Kriza zbog njene bolesti samo je pojačala osećanja koja su već bila prisutna.«

Klaudija i njen muž nisu imali pojma da će se ikada suočiti sa takvom krizom, ali kada se dogodila, otkrili su da su već razvili snage koje će im pomoći da je zavladaju.

A šta je sa nama danas? Većina od nas verovatno nikada neće doživeti takvu krizu sa kakvom su se suočili Klaudija i njen muž. Ali

ipak, nastaće neke oluje, neki bolovi srca, neke odluke i neki teški trenuci koji će nositi potencijal da nas ubace u krizu koja menja život.

Šta ćemo uraditi tada? Da li ćemo biti spremni da se suočimo s njom? Da li ćemo imati unutrašnja sredstva koja su nam potrebna. Ako ne, kako onda danas da se pripremimo za takav dan?

Ubeđen sam da, ako želimo da imamo sredstva koja će nam biti potrebna u vremenu krize, onda danas moramo da se pripremimo za takvo vreme.

I Budite sigurni u vašu zajednicu sa bogom

A. Prva priprema koju treba da učinimo je da budemo sigurni u našu zajednicu sa Bogom, da je Isus naš Spasitelj i da svakog dana hodamo s Njim.

Ilustracija: Biblija nam daje neke žive primere: Avram je hodao sa Bogom i nazvan je »Božjim prijateljem.« Noje je hodao sa Bogom i kada je došao potop, on i njegova porodica bili su spašeni. Mojsije je hodao s Bogom u pustinji i Bog ga je pripremio da odvede Njegov narod u slobodu.

David je hodao s Bogom kao mladi pastir, i kada je bio pozvan da vlada svojim narodom bio je spreman za zadatak. Danilo je bio spašen iz lavovske jame, a njegovi drugovi iz ognjene peći.

B. Ali Bog ne izvlači uvek svoju decu iz ognja. Stefan je bio mladi čovek pun vere i Svetog Duha (Dela 6,5) kada je kamenisan na smrt. Ali njegova vizija o nebu bila je trijumfalna.

Pogledajte sudbinu nekih apostola: Petar je bio razapet naglavačke; Andrija je bio debelim konopcima vezan za krst tri dana pre nego što je umro; Jovan je bio zarobljenik na pustom ostrvu; Vartolomej je bio pretučen i zatim mu je odsečena glava; Toma je ubijen dok je propovedao.

Ovi ljudi su bukvalno hodali sa Bogom i patili su. Ali u svom životu odjekivali su Pavlove reči: »Dobar rat ratovah, trku svrših, veru održah. Dalje, dakle, meni je pripravljen venac pravde, koji će mi dati Gospod u dan onaj, pravedni sudija; ali ne samo meni, nego svima koji se raduju Njegovom dolasku« (2.Timotiju 4,7.8).

Iako nismo bili prisutni s njima pre 2,000 godina, imamo pristup istoj moći kao i oni. I dok hodamo sa našim Gospodom, svakog

dana upoznajemo Ga sve bolje i bolje, možemo da kažemo zajedno s njima, »Jer je meni život Hristos, a smrt dobitak« (Filibljanima 1,21).

II Otvorite vašu bibliju i koristite je kao vodič za vaš život

Drugo, potrebno je da otvorimo Bibliju i koristimo je kao vodič za svakodnevni život. Pitam se šta se dogodilo sa učenjem biblijskih stihova napamet? Deca u subotnoj školi ranije su često učila napamet stihove. I odrasli su bili posvećeni učenju biblijskih odlomaka. Ali danas ima više ljudi koji znaju reći neke televizijske reklame ali ne znaju ni jednu reč iz Biblije.

Ilustracija: Rasela Morsa, jednog od velikih misionara duž granice Kine i Burme, godine 1951. zarobili su kineski komunisti i držali ga u zatvoru dvadeset i jedan mesec. Rekli su mu da su njegova žena i najmlađi sin ubijeni, i petnaest meseci nalazio se u samici, odsečen od bilo kakvog spoljašnjeg kontakta. Slomili su mu naočari i gurnuli ga u mračnu ćeliju bez Biblije ili bilo kakve druge knjige. Dva puta dnevno hrana je gurana kroz prorez u vratima njegove ćelije, ali nikada nije video ljudsko lice ili čuo ljudski glas.

Odsečen od svakog ljudskog kontakta, nesiguran da li iko u spoljašnjem svetu uopšte zna gde je on i da je živ, kasnije je rekao da bi sasvim sigurno poludeo da nije bio u stanju da se priseća biblijskih stihova i pesama koje je tokom godina naučio napamet. Samo to je činilo da njegov um bude aktivan.

Ljudi su pričali da kada su patili, ponekada su mogli da se priseće samo malih delova Biblije. Jedna žena stalno je ponavljala, »Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje« (Filibljanima 4,13).

Pitam se, kakve stihove ste sačuvali za budućnost?

III Neka molitva postane vitalni deo vašeg života

A. Treće, čak i pre nego što počne oluja, potrebno je da učinimo da molitva postane vitalni deo našeg života. I ranije smo govorili o važnosti molitve, ali izgleda da se često molimo tokom krize a posle zanemarimo molitvu.

Ilustracija: Neposredno pre početka Zalivskog rata, jedna crkva u Americi organizovala je molitveno bogoslužjenje za javnost. Crkva je bila prepuna. Čak su sporedne prostorije bile krcate ljudima koji su

slušali preko razglasa. Bilo je to veoma emotivno bogoslužjenje dok su se ljudi molili za Božju zaštitu i milost za vreme rata.

Bog je uslišio njihove molitve. Rat je bio dramatičan ali kratak, a gubitak američkih života bio je mnogo manji od očekivanog.

Zato je nekoliko sedmica kasnije crkva organizovala još jedno molitveno bogoslužjenje, ovoga puta da se zahvale Bogu. Ali atmosfera krize je prošla i pojavilo se samo dvadesetk ljudi koji su odlučili da dođu i zahvale se Bogu što je uslišio njihove molitve.

Ilustracija: U Bibliji postoji priča o molitvi koja se koristila protiv jednog zlog vladara. Senahirim je bio Asirski car koji se hvalisao da će poraziti Božji narod i zauzeti njihovu zemlju.

Slao je poruke u Izrailj, rugajući se narodu zbog njihove slabosti i hvaleći se svojom snagom. Kada je Senahirim govorio, svet je drhtao!

Izrailjski car, Jezekija, bio je čovek vere. Znao je da bi Asirci lako mogli da ih unište na samo ljudskom nivou. Ali Jezekija je imao tajno oružje. Pozvao je proroka Isaiju i pali su na kolena u molitvi. Pogledajte šta se dogodilo!

2.Dnevnika 32,21.22 kaže, »I posla Gospod anđela, koji pobi sve junake i vojvode i knezove u vojsci cara asirskog, te se vrati sa sramotom u svoju zemlju... Tako sačuva Gospod Jezekiju i narod jerusalimski od ruku Senahirima cara asirskog i od ruku svih drugih, i čuva ih na sve strane.«

B. Ali ne treba da se molimo samo u vreme rata. U našoj zemlji danas se odvijaju mnoge bitke. Našim vođama potrebne su naše molitve. Školama su potrebne naše molitve. Mladima su potrebne naše molitve. Porodicama su potrebne naše molitve. I našim crkvama su potrebne naše molitve.

Apostol Pavle nas upozorava: »Jer naš rat nije s krvlju i s telom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovog sveta, s duhovima pakosti ispod neba« (Efescima 6,12).

Da li smo duhovno spremni kao pojedinci ili nacija? Ako želimo da preživimo u bezbožnom i materijalističkom svetu koji se sve više puni mržnjom, moramo da se pokajemo zbog našeg života bez molitve i da od molitve načinimo prioritet. Čak su se i crkve danas

udaljile od molitve. Hrana i društvene aktivnosti kao da su postale prioritet.

Čuda se događaju kada se Božji narod obrati Njemu u molitvi. Ne treba da se molimo da Bog bude na našoj strani, već da mi budemo na Božjoj. Upamtite, Bog nije obećao da će nas izbaviti iz nevolja, već da će biti sa nama sve vreme.

IV Praktikuje hristovu prisutnost

A. Konačno, moramo da vežbamo Hristovu prisutnost. Kako da doživimo blizinu našeg Gospoda? Da li nam je potrebna slika koju je nacrtao neki umetnik da bismo mogli da zamislimo da je On sa nama?

Ilustracija: Čarls Spurdžon jednom je rekao da nije bilo ni 15 minuta u njegovom životu kada nije osećao Hristovu prisutnost. Voleo bih da i ja mogu da dam takvu izjavu! Kakvu bismo snagu imali kada bismo se ponašali kao da Hristos hoda pored nas.

Ilustracija: Jedan pastor je svojoj crkvi uputio poziv da donesu odluku da godinu dana ne učine ništa a da se najpre ne upitaju, »Šta bi Isus uradio?«

Ovaj izazov bio je uzdrman kada je jedan skitnica, tugujući zbog svoje žene koja je umrla u siromaštvu, ušao u ovu bogatu crkvu i obratio se vernicima. Rekao je, »Pre neko veče čuo sam kako ljudi u crkvi pevaju neku pesmu koja govori o tome kako sve daju za Isusa, sve što imaju, sve misli i dela, sve dane i sate.

»Dok sam sedeo na stepenicama ispred crkve, pitao sam se šta oni misle da kažu? Činilo mi se da u svetu ima mnogo nevolja koje ne bi postojale kada bi svi ljudi koji pevaju takve pesme otišli i živeli po njima.«

Da se taj skitnica obratio nama danas, kako bismo odgovorili? Da li svoj život živimo sa mišlju, »Šta bi Isus uradio?« Da li praktikujemo Hristovo prisustvo svakog dana?

U ilustraciji, skitnica je umro, ali je tako duboko dirnuo savest ove crkve da su se životi mnogih promenili, baš kao što bi se naš život promenio kada bismo istinski sledili Njegove korake i pitali, »Šta Isus želi da uradim?«

Hristos je obećao svojim učenicima, »I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka« (Matej 28,20). Kakvo divno obećanje! Treba da negujemo osećaj o Njegovom prisutstvu dok obavljamo svakodnevne poslove u našem životu.

Treba da se setimo reči iz Rimljanima 8,31-39: »Ako je Bog s nama, ko će na nas? Koji, dakle, svog sina ne poštede, nego ga predade za sve nas, kako, dakle, da nam s Njim sve ne daruje? Ko će optužiti izbrane Božije? Bog koji pravda?

Ko će osuditi? Hristos Isus koji umre, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Boga, i moli za nas?

Ko će nas rastaviti od ljubavi Božije? Nevolja li ili tuga? Ili gonjenje? Ili glad? Ili golotinja? Ili strah? Ili mač? Kao što stoji napisano:

Za Tebe nas ubijaju vas dan, drže nas kao ovce koje su za klanje.

Ali u svemu ovome pobeđujemo Onog radi koji nas je ljubio.

Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće,

Ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas rastaviti od ljubavi Božije, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našem.«

Ilustracija: Početkom 1900tih godina, Japan je osvojio Koreju i pretio je ljudima uz divljačku okrutnost. Činilo se kao da su na meti posebno hrišćani. Zabranili su bogoslužjenja u crkvama, zauzeli crkvene zgrade, ubili ili zatvorili mnoge hrišćanske vođe i deportovali sve strane misionare.

Ipak, jedan korejski pastor neprestano je molio jednog lokalnog japanskog šefa policije da mu dozvoli da održava bogoslužjenja. Njegov zahtev je konačno odobren i šef policije je odlučio da otključa njegovu crkvu - samo za jedno veče.

Nije trebalo mnogo da se vesti prošire.

Neposredno pred izlazak sunca u nedelju ujutro, mnoge hrišćanske porodice, gladne prilike da prisustvuju bogoslužjenju, uputile su se crkvenoj zgradi. Prolazili su pored Japanskih osvajača koji su zurili u njih grubim, drskim pogledima, ali ništa nije moglo da umanjí njihovu radost.

Korejske crkve uvek su bile poznate po pesmama. Šaćica seljaka koji su radili u blizini slušali su kako pesma za pesmom zvoni kroz otvorene prozore, odzvanjajući kroz nedeljno jutro.

Tokom jedne strofe pesme »Tebi, o Bože moj,« japanski oficir dao je naređenje svojim vojnicima da zabarikadiraju vrata, zidove poliju benzinom i zapale crkvu.

Dok su dim, plamenovi i isparenja počeli da ispunjavaju zgradu, ljudi koji su bili unutra pojurili su ka prozorima. Ali njihova nada za izbavljenje nestala je kada su tela onih koji su izlazili kroz prozore pala nazad - izrešetana mecima vojnika koji su bili napolju.

Pastor je znao da im nema spasa. Sa mirom, koji potiče samo od nebeskog pouzdanja, počeo je da peva. To je bilo sve što je ostalim vernicima bilo potrebno. Dok im je dim pekao oči, odmah su se pridružili pesmi: »Tebi, o Bože moj, sve bliže sad; ovde mi preti greh, tišti me jad. U borbi protiv zla, moja je lozinka: Tebi, o Božje moj, sve bliže sad!«

Pevali su zadnju strofu kada se krov urušio, i za užasnite seljake napolju te reči postale su živo i večno svedočanstvo o njihovoj veri.

Onda su se zvuci muzike i plač dece izgubili u plamenu koji je urlikao. Tela u kojima je jednom stanovao život gorela su zajedno sa ugaravljenim ostacima zgrade. Ali jednog dana ponosno i u pobeđi stajaće pred Bogom.

Zaključak:

Šta je sa vama? Da li se pripremate za oluje u vašem životu, ili ćete biti uhvaćeni bez sredstava koja su vam potrebna?

Najbolji način da se pripremite je da se postarate da znate Boga, da je Isus Hristos vaš Spasitelj; da sabirate Njegovu reč u vašem srcu; da molitva postane vitalni deo vašeg života i da vežbate Njegovu prisutnost svakog dana u vašem životu.

5. Subota, 01. maj 2021.

CRVENA VRPCA U JERIHONU

CRVENA VRPCA BILA JE POTREBNA JER JE DOLAZILO UNIŠTENJE (2,2-13)

Ljudi koji su živeli u Hananu, ljudi koji su živeli u Jerihonu, bili su Božji neprijatelji. Bio je to bezbožan narod koji je sopstvenu decu žrtvovao bogu Molohu, učestvovali su u divljim orgijama, pokušavali su da kontaktiraju mrtve, bavili su se veštičarenjem i činili su mnoge druge stvari koje su bile odvratne u Božjim očima. Bio je to zao i bezbožan narod. Trebalo je da se sprovede Božji sud nad njima kroz ruke Njegovog naroda, Izrailjaca.

Tako su se Božji neprijatelji nalazili iza utvrđenih zidova Jerihona i znali su da je na pomolu nevolja. Čuli su za taj narod, Izrailjce, kako ih je svemoćna ruka njihovog Boga izbacila iz Egipta. Izveštaj o Božjem razdvajanju voda Crvenog mora bio je veoma poznat u ovoj zemlji. Kao i izveštaji kako je ovaj narod u potpunosti porazio i uništio moćne vojske Oga i Siona zauzimajući njihovu zemlju.

Sada je ovaj narod, koji je delovao tako snažno, tako neuništivo, išao prema njima. Trebalo je samo da Izrailjci pređu preko reke i naći će se u njihovoj zemlji.

Oni u Jerihonu znali su da nevolja može da stigne svakog trenutka, zato su postavili straže koje su čekale bilo kakav znak od Izrailjaca.

Oni u Jerihonu uplašeno su stražarili.

Božji narod je došao i prešli su preko Jordana. Bog je imao plan da izazove uništenje svojih neprijatelja. Taj plan je bio da sedam sveštenika marširaju ispred kovčega sa trubama a da za njima idu naoružani ljudi. Trebalo je da marširaju oko grada jedanput dnevno šest dana, i trebalo je da ljudi budu tihi. A sedmog dana trebalo je da marširaju sedam puta, a sedmog puta trebalo je da sveštenici snažno duvaju u trube i narod da viče. To je bio Božji plan za osvajanje Jerihona.

Prilično sam siguran da kada su se Izrailjci približili gradu i učinili ono što je Bog zapovedio, do drugog dana su ljudi na zidinama pomislili kako Izrailjci izgledaju prilično smešno. Možda su načinjeni komentari kao što su, »A mi smo se bojali ovih ljudi, ti Izrailjci

su ljudi, izgleda da su potpuno pomerili pameću, hodaju u krug, kao deca kada se igraju.« Možda su se smejali i rugali Božjem narodu s vrha svog ozidanog utvrđenja. Bez obzira na to što su mislili Njegovi neprijatelji, Božji plan se sprovodio bez mane. Smeh će prestati, ruganje uminuti i zidovi će se srušiti a Božji neprijatelji biti uništeni.

CRVENA VRPCA BILA JE POTREBNA JER JE DOLAZILO
UNIŠTENJE

CRVENA VRPCA ZNAČILA JE DA JE IZBAVLJENJE NA
RASPOLAGANJU (17-21)

Kome je izbavljenje bilo na raspolaganju?

U pravu ste, Ravi.

A zašto je ovo izbavljenje od propasti bilo Ravi na raspolaganju?

Osnovni razlog je zbog njene vere u Boga. Novi zavet u Jakovu 2 i Jevrejima 11 spominje Ravu kao primer nekoga ko ima pravu veru. Njena vera bila je prava jer je postupala u poslušnosti zasnovanoj na veri. Ova poslušna vera jedina je vrsta vere koju Božja Reč ikada priznaje.

Znamo da je Rava imala vere jer Novi zavet to beleži. Ali takođe znamo da je imala vere zbog dve stvari u drugom poglavlju Isusa Navina.

a) Slušajte njenu izjavu o veri u Isusu Navinu 2,11: »I kad to čusmo, rastopi se srce naše, i ni u kome već nema junaštva od straha od vas, jer je Gospod, Bog vaš, Bog gore na nebu i dole na zemlji.« Rava je čula za Boga i imala je veru; ostali u Jerihonu čuli su za Boga i imali su samo strah.

b) Druga stvar koja nam govori da je ona imala veru jeste njeno postupanje po veri. Rava je sakrila uhode i uradila ono što su joj rekli.

Koji su bili uslovi za njeno izbavljenje?

Postojala su tri uslova navedena u tekstu koje je morala da ispuni kako bi dobila izbavljenje od nadolazeće propasti, a to su:

a) da veže crvenu (skerletnu) vrpcu na prozor

b) da dovede svoju majku i oca, braću i sestre i čitavu porodicu u njen dom

c) da ne kaže nikome šta Izrailjci rade.

CRVENA VRPCA BILA JE POTREBNA JER JE DOLAZILO
UNIŠTENJE

CRVENA VRPCA ZNAČILA JE DA JE IZBAVLJENJE NA
RASPOLAGANJU

CRVENA VRPCA ZAHTEVALA JE DA SE DONESE ODLUKA

Kada je Rava spustila ljude uz pomoć konopca, morala je da donese odluku. Znala je koji su uslovi i kakve odluke mora da donese. »Ili ću ispuniti ove uslove, ili neću.«

Dok čitate stihove dalje, dobijate utisak da je Rava već donela odluku. Hajde da pogledamo taj stih.

Kada je čula koji su uslovi za njeno izbavljenje od propasti, Rava je odgovorila, »Kako rekoste tako neka bude. Tada ih pusti, i odoše; i ona veza vrpce od skerleta na prozor« (21. stih).

Izgleda da nije gubila vreme u vezivanju vrpce. Čim su Izrailjci izašli kroz prozor, odmah je vezala crvenu vrpce. Rava je znala šta je bilo potrebno i nije imala razloga da okleva.

Rava je znala da ili je unutra ili napolju. Ako ne uradi ono što su joj rekli i ne bude u svojoj kući, suočiće se sa istom propašću kao grad Jerihon, ali ako učini šta su joj rekli i ostane u svom domu, biće pošteđena.

Crvena vrpca je zahtevala da Rava donese odluku i ona je donela pravu, i bila je pošteđena zajedno sa svojom porodicom. Posle pobe-
de u Jerihonu, Rava je živela sa Izrailjcima i postala je majka Rutinog muža Voza; takođe, Rava se spominje u Isusovom porodičnom rodoslovu. Kakvo je izbavljenje ona doživela od propasti!

HAJDE DA SADA PRIČAMO O CRVENOJ VRPCI U JERU- SALIMU.

CRVENA VRPCA BILA JE POTREBNA JER JE DOLAZILO UNIŠTENJE

Pre 2000 godina u Jerusalimu je okačena crvena vrpca, Isus Hristos, Božji Sin. Za Božje neprijatelje ta crvena Vrpca značila je da dolazi uništenje - i to njihovo! Još od Edemskog vrta, Božji veliki neprijatelj sotona nalazio se na straži. U 1.Mojsijevoj 3,16 Bog govori sotoni da će njegova pobjeda u vrtu biti kratkog daha, jer će Bog poslati čovečanstvu Spasitelja, koji će zdrobiti sotoninu glavu i zadati mu smrtonosni udarac.

Kada je Spasitelj rođen, sotona je posmatrao i pokušao je da Ga ubije, ali nije uspeo. Kasnije je pokušao da navede Isusa da primi mito i udruži snage s njim. Sotona je bio siguran da će njegov plan uspeti, ali mi znamo da nije. Sotona je bio na straži i uplašio se jer je imao mnogo da izgubi. Sotona nije želeo da odustane.

Postojali su ljudi koji su pomagali sotoni, a trebalo je da oni budu Isusovi najbolji saveznici: sveštenici, Fariseji i druge verske vođe. Ali ti ljudi su se takođe bojali Isusa. Za njih je crvena vrpca značila da im stiže uništenje. Isus im je bio pretnja - On je bio pretnja njihovom načinu života, njihovoj moći, njihovom položaju, njihovoj praznoj slavi i samopravednosti. Zato je tog Isusa trebalo zaustaviti!

Tako su Božji neprijatelji (zemaljski i duhovni) smislili svoj đavolski plan da unište Isusa i oslobode svoj svet od Njega.

Bilo je mračno, bilo je tiho, Isus se sa svojim učenicima molio u vrtu, toliko usrdno da su mu umesto znoja kapale kapi krvi. Kao što je učinio mnogo puta pre toga, Isus se usmerio i molio ne za svoje potrebe, već za potrebe drugih. Mogao je da vidi nevolje i teškoće sa kojima će se suočiti Njegovi sledbenici i znao je da će njihova vera biti veoma iskušavana. Molio se za svoje učenike, kao i za sve svoje sledbenike širom sveta tokom godina. Isus se te noći pre nego što je umro molio i za nas.

Iznenada, pojavile su se baklje, vojnici, štapovi, oružje i poljubac izdaje. Isus je svezan i odveden.

U časovima koji su usledili Isus je stajao pred jevrejskim i rimskim vođama. Bio je tučen, pljuvali su Ga, vređali, leđa su Mu se pretvorila u krvavu masu i učenici su Ga napustili.

Slab, umoran i krvav, bio je primoran da nosi sopstveni krst do brda, na mesto koje se zove Golgota.

Tamo su dugački klinovi probili Njegove ruke i noge. Šest sati tog petka visio je na krstu, raspet između neba i pakla. Šest sati, kada god bi udahnuo, morao je da se podigne na svojim prikovanim nogama i morao je da povuče svoje prikovane ruke i ogrebe iskidana leđa na grubo drvo krsta, dok su se muve i bube gnezdile u Njegovim ranama.

Njegovi neprijatelji, Božji neprijatelji, posmatrali su ovaj prizor sa velikom radošću. Mislili su kako je uklonjena njihova velika pretnja. Dok je Isus tamo visio, nisu mogli da odole iskušenju za još jednu, poslednju uvredu, još jedan put da mladom pobunjeniku iz Nazareta pokažu ko je glavni. »Hej, Isuse, care Jevreja, ako si taj za koga se izdaješ, siđi sa krsta. Sigurno to nije tako teško za Božjeg Sina. Hajde Isuse, da Te vidimo kako to radiš. Kakav si ti car, baš patetično, a nekada smo se bojali ovog čoveka.«

Isus je bio potpuno sam, tog dana na krstu je nosio grehe sveta - i vaše i moje. Dok je udisao po poslednji put, Isus je povikao da je svršeno, i predao je svoj duh, a Bog je okrenuo leđa Sinu kojega je voleo, koji je sada nosio naše grehe.

A Božji neprijatelji (zemaljski i duhovni) mislili su da su pobedili. Kakvog je slabog i žalosnog čoveka Bog izabrao, kako je jadan bio Božji plan, ovaj Isus nije mogao da spasi ni sebe, a kamoli da spasi čitav svet. I nastala je radost u jevrejskom carstvu i u svetovnom carstvu dok su proslavljali svoju pobedu.

Ali to je bio petak, a dolazila je nedelja! Grob je osvanuo, i ostao, prazan! Hristos je ustao, On je živ!

Isus je sa velikom silom izašao iz groba kidajući užad smrti koja su Ga vezivala, uništavajući zauvek silu smrti. Grob i smrt nisu mogli da zadrže Isusa, to je bilo nemoguće jer je Isus Bog i On je živ.

Bitka koja je besnela vekovima sada je bila završena. Borba je bila duga i teška, ali kada je zazvonilo zadnje zvono, Isus je jedini stajao.

Ali uništenje još uvek dolazi. Isus će ponovo doći i to kao Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima. Niko Ga neće povrediti niti se usuditi da Mu se ruga dok se bude vraćao u slavi, već će se svako koleno pokloniti i svaki jezik će priznati da je Isus Hristos Gospod. On je Gospod, On je ustao iz mrtvih i ponovo dolazi.

Mnogi ne veruju da će On ponovo doći i danas još uvek misle da je Božji plan smešan. Pavle je rekao u 1.Korinćanima 1,18: »Jer je reč krstova ludost onima koji ginu; a nama je koji se spasavamo sila Božija.« To je istina, jer za one koji propadaju, koji odbacuju Hrista, ovo nema smisla. Njihov ponos, njihovo samozadovoljstvo i njihov ego često ih oslepljuju prema jednostavnim istinama Jevanđelja. Ted Turner (vlasnik kablovske TV i sportski heroj) rekao je: »Hrišćanstvo je religija gubitnika. Nije mi potrebno da bilo ko umre za mene.«

Bez obzira da li on, ili bilo ko drugi, želi to da prizna ili ne, njima je potrebno da neko umre za njih, potrebna im je crvena vrpca jer dolazi uništenje, dolazi dan Gospodnji (2.Petrova 3,3-15a).

Kada dođe dan Gospodnji, kada se Isus vrati, Božji neprijatelji biće uništeni. To su oni koji žive na vrhu svojih utvrđenih gradova, koji odbijaju Boga, koji Mu se rugaju; to su oni koji su sagradili zidove i veruju da će ih oni zaštititi dok žive u gradu greha.

Ali oglašiće se truba i naš Gospod će se vratiti i zidovi će se srušiti, a Božji neprijatelji koji žive u gradu greha i pobune biće uništeni.

CRVENA VRPCA BILA JE POTREBNA U JERUSALIMU JER JE DOLAZILO UNIŠTENJE.

CRVENA VRPCA U JERUSALIMU ZNAČILA JE DA JE IZBAVLJENJE NA RASPOLAGANJU.

Baš kao i u Ravinom slučaju, postoji način za bekstvo od propasti. KOME JE OVO IZBAVLJENJE NA RASPOLAGANJU?

Odgovor je sledeći: Hajde da zajedno citiramo verovatno najpoznatiji stih iz Pisma: »Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni« (Jovan 3,16).

Kome je ovo izbavljenje na raspolaganju? Svakome, bilo kome. Niko ne mora večno da umre, svi mogu da budu spaseni.

Jovan dalje govori da razlog zbog kojeg je Isus (naša crvena vrpca) došao na svet, nije da donese uništenje, jer ono već dolazi. On je došao da bismo mogli da se spasemo.

Zašto je ovo izbavljenje stavljeno na raspolaganje?

Zato što je Bog voleo svet, zato što voli vas i mene. Zato je poslao Isusa, zato je Isus umro.

Koji su USLOVI da primimo ovo izbavljenje?

Da je Rava rekla sebi, »Mislim da će ova crvena vrpca lepše izgledati ako visi sa mog plafona, zato ću je tamo i okačiti«... Da je to učinila, mislite li da bi bila pošteđena? Ne, ne bi.

Bog postavlja uslove za izbavljenje, a ne mi. A koji su to uslovi?

U Jevanđelju po Jovanu, trećem poglavlju, Isus kaže da moramo ponovo da se rodimo da bismo ušli u Božje carstvo. A da bismo se ponovo rodili, moramo da umremo. Moramo da umremo onome što izaziva našu smrt, a to je greh. Moramo da umremo grehu. Greh nas ubija.

Kako umiremo grehu?

Verujući u Isusa, da je On Božji Sin.

Priznajući našu grešnost i kajući se zbog naših greha. Moramo da budemo spremni da priznamo i učinimo Ga Gospodarem našeg života.

Kada smo sve to učinili, spremni smo da umremo.

Pavle nam u Rimljanima kaže gde i kada se događa ova smrt. Rimljanima 6,3-7: »Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista,

u smrt Njegovu krstismo se? Tako se s Njim pogrebosmo krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo. Jer kad smo jednaki s Njim jednakom smrću, bićemo i vaskrsenjem; Znajući ovo da se stari naš čovek razape s Njime, da bi se telo grešno pokvarilo, da više ne bismo služili grehu. Jer koji umre oprostí se od greha.«

To se događa za vreme našeg krštenja, kaže Božja Reč, kada učestvujemo u smrti, ukopu i vaskrsenju našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista.

To je jedino mesto na kome Božja Reč kaže da se peru naši gresi. Ne treba da okačimo crvenu vrpču na plafon, već treba to da uradimo na Božji način. Bog je jedini put koji će nam doneti spasenje.

Taj divni trenutak je krštenje, živa slika Jevandelja.

KOME? Svakome.

ZAŠTO? Zato što nas Bog voli.

POD KOJIM USLOVIMA? Pod Božjim uslovima.

CRVENA VRPČA BILA JE POTREBNA U JERUSALIMU JER JE DOLAZILO UNIŠTENJE.

CRVENA VRPČA U JERUSALIMU ZNAČILA JE DA JE IZBAVLJENJE NA RASPOLAGANJU.

CRVENA VRPČA JE POTREBNA SADA, DOK SE DONOSI ODLUKA

Mi smo ili unutra ili napolju, ili smo sa Hristom ili protiv Njega, ispunili smo Božje uslove ili smo ih zanemarili. Ako smo ispunili Božje uslove i umrli grehu, ne treba da se bojimo propasti koja dolazi, jer smo bezbedni u Hristovom naručju.

Zaključak

Godine 1829., jedan čovek iz Filadelfije po imenu Džordž Vilson opljačkao je poštu, ubijajući nekoga pri tome. Vilson je odveden na sud, proglašen krivim i osuđen na vešanje. Neki prijatelji su intervenisali u njegovu korist i konačno su uspeali da za njega dobiju oprostaj od predsednika Endrua Džeksona, ali predsednik je zatim obavешten da je taj Džordž Vilson odbio da prihvati oprostjenje!

Šerif nije bio voljan da izvrši presudu - jer, kako da obesi čoveka kome je oprosteno? Upućen je poziv predsedniku Džeksonu.

Zbunjeni predsjednik obratio se Vrhovnom sudu Sjedinjenih Država da odluče o ovom slučaju. Glavni sudija je presudio da je to oprostjenje parče papira, čija vrednost zavisi od toga da li će ga prihvatiti osoba kojoj je namenjen. Teško je zamisliti da bi osoba koja je osuđena na smrt odbila da prihvati oprostjenje, ali ono je odbijeno i zato više nije oprostjenje. Džordž Vilson mora da bude obešen. Tako je Džordž Vilson uskoro pogubljen, iako je njegovo oprostjenje ležalo na šerifovom stolu.

Tako i neki odbijaju da prihvate dar spasenja, odbijajući oprostjenje koje im je stavljeno na raspolaganje. Zaista je tragično da bismo osuđeni na smrt, kada naše oprostjenje leži u Božjim rukama.

6. Subota, 05. juni 2021.

SEDAM GREHOVA UMIRUĆIH CRKAVA

Tom S. Rainer

Stajao sam pred oko 700 članova crkve jedne nedelje uveče. Moj zadatak bio je jasan. Trebalo je da im pokažem rezultate konsultacija na kojima smo članovi moje ekipe i ja radili tokom nekoliko proteklih sedmica.

Ova prezentacija trebalo je da bude laka i beznačajna. Ali suprotno tome, pokazalo se da je veoma stresna i napeta. Kada sam pokazao i najmanje područje brige i predložio lekove, desetine vernika dizali su ruke da mi kažu kako nisam u pravu, kako su vrednovanja ekipe za savetovanje pogrešna.

Ova dotična crkva već dve decenije doživljavala je pad u broju vernika. Ipak, iz perspektive mnogih vernika, crkva je bila zdrava i napredna. Iz moje perspektive, najočigledija realnost koju sam video bila je poricanje.

Pouke iz prošlosti, pouke za budućnost

Tokom proteklih 20 godina jedan od najvećih blagoslova u mom životu bila je prilika da proučavam i savetujem na hiljade crkava. Video sam stotine zdravih crkava koje su me naučile vredne pouke.

Nažalost, takođe sam video hiljade crkava čija služba opada, čiji su članovi obeshrabreni i čiji je evanđeoski uticaj beznačajan.

Nedavno sam pregledao moja prethodna savetovanja i projekte istraživanja da bih odredio zajedničke karakteristike crkava koje opadaju i umiru.

Otkrio sam ono što nazivam »sedam grehova« koji karakterišu umiruće crkve. Ove teme nisu međusobno isključive; one su često direktno povezane jedna sa drugom. Ali umesto da budu izvor razočarenja, molim se da moje iznošenje ovih sedam grehova bude oruđe koje će vam pomoći da izbegnete zamke koje su doživjele vođe drugih crkava.

Greh #1: Razvodnjavanje doktrine

Jedan od naših savetnika sedeo je u jednom razredu za proučavanje Biblije u crkvi koja je pozvala našu ekipu na dugoročno savetovanje. Rečeno mu je da se u razredu nalaze neki od najjačih vođa crkve. Na njegovo iznenađenje, čitavo biblijsko proučavanje bilo je debata o tome da li ne-hrišćani mogu da idu na nebo ili ne. Nakon mnogo argumenata, zaključak je bio da bi Bog zaista pustio takvu osobu na nebo.

Kada takve ključne istine kao što je doktrina o isključivosti postanu predmet sumnje, crkva se nalazi u nevolji. Nema mnogo motivacije za misioni rad i evangelizam ako su drugi putevi i druge religije jednake hrišćanstvu.

Ironično, u našoj anketi o onima koji ne pohađaju crkvu širom Amerike, otkrili smo da su ti ne-hrišćani mnogo manje skloni da pohađaju crkvu koja ima slaba doktrinalna verovanja u odnosu na crkvu sa jakim doktrinama. »Zašto bih gubila vreme na mestu koje nema mnogo sigurnosti u svoju veru?« rekla je Ejmi, jedna 29. godišnja mlada žena koja ne ide ni u jednu crkvu. »U svetu ima dovoljno nesigurnosti.«

Greh #2: Gubitak evanđeoske strasti

Nije nikakvo čudo što crkve koje opadaju i umiru imaju malo evanđeoske strasti. Mnogi stariji pastori ili nemaju ili su izgubili svoju evanđeosku strast. Vernici su skloni da slede strasti i vizije onih koji se nalaze na položajima vođstva, naročito pastora.

Greh #3: Nedostatak relevantnosti

Nažalost, mnoge crkve danas nisu u dodiru sa trendovima koji se menjaju kao i sa vrednostima današnjeg društva.

Istina je da su neke crkve napustile mnoge ključne istine vere u svojoj želji da budu relevantne društvu u kojem služe. Ali mnogo više crkava je žalosno nesvesno stvarnosti, nade i bola onih koji se nalaze oko nas. Neverstvo doktrinama hrišćanske vere vodi do otpada. Nerazumevanje sveta u kome živimo i služimo vodi do nevažnosti.

Greh #4: Vrlo malo spoljašnje usmerenih službi

U jednoj nedavnoj anketi sprovednoj širom Amerike, otkrili smo da je skoro 95% crkvenih službi usmereno samo na vernike. Mnoge crkve nemaju nikakve službe za one koji se nalaze izvan zajednice vernika.

Mnoge crkve kao da postoje samo za sebe. Iako treba da postoji službe koje su na raspolaganju vernicima, često je ravnoteža između spoljašnjih i unutrašnjih službi teško nagnuta ka unutrašnjim. Kada crkva teži da se stara i služi samo svojim, to je sigurni znak da se događa opadanje i da je smrt neizbežna.

Greh #5: Sukob oko ličnih sklonosti

Neke od zlobnijih unutrašnjih bitaka u crkvi danas nisu bitke zbog odbrane velikih istina hrišćanske vere. Umesto toga, vernici se sukobe oko načina bogoslužjenja, načina na koji je neka prostorija ofarbana i boje tepiha, kao i tipa propovedaonice. Takve bitke su siguran znak da su vernici više zabrinuti zbog svojih potreba nego zbog potreba povređenih i neobraćenih ljudi koji žive i rade pored njih.

Greh #6: Prioritet udobnosti

Pre nekoliko godina moj najmlađi sin Džes nalazio se u poslednjoj godini srednje škole i pripadao je školskoj ragbi ekipi. Kada god bi dao previše sebe u nekoj utakmici, sledeće jutro bi često spavao do kasno. Oko podneva, umorno bi se spustio niz stepenice, uključio TV u dnevnoj sobi i srušio se na kauč.

Jednom sam tako prolazio pored njega i zapazio da moj sin ragbista gleda emisiju o uređenju doma i bašte. Radoznao, upitao sam ga otkud to da gleda tu emisiju. Njegovo odgovor bio je klasičan - »daljinski ne radi.«

Mnoge crkve propadaju zato što vernici jednostavno ne žele da se pomere sa svojih udobnih kauča. Mnogo je lakše raditi stvari onako kako smo ih uvek radili nego da nam bude neudobno u svetu izvan zidova crkve.

Greh #7: Biblijska nepismenost

Samo 3% crkava u Americi imaju planirani metod poučavanja svojih vernika da uče Bibliju. Iako proučavanje Biblije ne treba da bude ograničeno na crkveno okruženje, od imperativne je važnosti da crkve vode ovakve vrste poduhvata.

Kada samo tri od 100 crkava uopšte pokušavaju da svojim vernicima ponude način da razumeju Bibliju od 1.Mojsijeve do Otkrivenja, verovatno će se dogoditi biblijska nepismenost. A biblijska nepismenost znači da naše crkve možda nisu poslušne pozivima Pisma, jer ne znaju šta Biblija kaže.

Svetlost u tami?

Naše istraživanje pokazuje da su mnoge crkve u Americi bolesne, propadaju i umiru. Ipak, i dalje ostajem optimista. Video sam mnoge crkve koje odbacuju tamu ovih sedam grehova i čine nešto povodom tog propadanja. One su stvarna svetlost u tami.

Nedavno sam završio jednogodišnje savetovanje u jednoj crkvi koja je doživela promenu u skoro svim negativnim trendovima. Pastor je dobro sažeo iskustvo. »Ne nedostaju nam sredstva ni znanje; jednostavno nam nedostaje poslušnost. Kada smo doneli odluku da nećemo prihvatiti osrednjost i ravnodušnost, Bog je počeo da nas blagosilja. To je tako jednostavno.«

— III tromesečje —

7. Subota, 03. juli 2021.

SEDAM TAJNI ZDRAVIH CRKAVA

Tom S. Rainer

*(Tom S. Rainer je predsednik Lifeway Christian Resources
i jedan od urednika časopisa Outreach)*

Nedavno sam pisao o sedam grehova umirućih crkava. Reakcija na članak bila je velika, ali stalno se ponavljalo jedno pitanje: »Možeš li da nam kažeš karakteristike zdravih crkava?« Tako sam ponovio svoja istraživanja o 2,000 zdravih crkava u Americi kako bih pronašao jedinstvene karakteristike i drago mi je što mogu da ih podelim sa vama.

Dozvolite mi da razjasnim neke stvari. Najpre, neću vam dosađivati svim podacima koje imam. Drugo, moj spisak principa nikako nije iscrpljen. Siguran sam da ćete se pitati zašto nisam uključio neke principe. Moja istraživačka ekipa i ja dali smo sve od sebe da odredimo sedam glavnih principa koje slede zdrave crkve, ali neki principi su verovatno izostavljeni. Konačno, ove »tajne« nisu uopšte tajne: jednostavno je zvučalo dobro u naslovu.

Tajna #1: Vođstvo crkve i laici visoko uzdižu Sveto pismo.

Iako zauzimanje konzervativne i evanđeoske perspektive prema Bibliji ne garantuje zdravlje u crkvi, nismo pronašli zdravlje u crkva-
ma u kojima Sveto Pismo nije autoritet. Ovu takozvanu tajnu otkrili su mnogi istraživači i izvan naše grupe.

Tajna #2: Crkve i njihove vođe teže da budu relevantni.

To je opasna reč u današnjim crkvama. »Relevantnost« nosi sa sobom višestruka značenja, a značenje je pozitivno ili negativno, u zavisnosti od nečije perspektive i filozofije službe. Želim da u ovom trenutku razjasnim da relevantnost nije i ne može da znači biblijski kompromis.

Mnoge vođe crkve teže za danom kada će vernici crkve najpre brinuti za vernost Bibliji i posezati sa Jevanđeljem ka sve većem neobraćenom svetu. Nažalost, previše vernika se brine za svoju sopstvenu udobnost i ne žele da načine neophodne žrtve kako bi bili relevantni i kako bi posegnuli ka onima koji još nisu Hristovi sledbenici. Većina crkvenih sukoba kojima sam bio svedok ili o kojima sam čuo bavila se perifernim stvarima: stil muzike, dužina propovedi, fizički izgled prostorija.

Tajna #3: Crkve i njihove vođe drže se primata propovedanja

U nekim crkvama propovedanje je izgubilo moć i naglasak. Ono se posmatra kao nevažna služba i stil komunikacije. Ili može da bude centralni deo bogoslužjenja, ali nedostaje vreme i trud koji je potreban za pripremu propovedi. Postoji propovedanje, ali ono nema sile.

Među crkvama koje smo proučavali, propovedanje je imalo primarnu važnost kod onih sa zdravim rastom obraćenja i značajnim službama učenitstva. Pastori koji su propovedali svake sedmice provodili su pet puta toliko vremena pripremajući propoved u odnosu na one koji su propovedali u nezdravim crkvama. Postoji snažna povezanost između vremena za pripremanje propovedi i zdravlja crkve.

Naravno, ako propovednici treba da posvete značajno vreme pripremanju propovedi, vernici crkve moraju da im daju vremena za to. Ne može se očekivati od pastora da posećuje svaki sastanak, ispunjava svaku pastoralnu potrebu, posećuje svakoga i pruža sate savetovanja. Vernici moraju propovedniku da daju vreme da se usmeri na molitvu i službu Reči (Dela 6,4). Drugim rečima, vernici moraju da obavljaju veći deo crkvenih službi.

Tajna #4: Crkve imaju zdravu strukturu malih grupa.

Kod nekih crkava, osnovna mala grupa je subotna škola; kod drugih, to su kućne grupe ili male grupe koje se sastaju na raznim lokacijama. Crkve koje naglašavaju premeštanje što je više moguće

vernika u male grupe asimiliraju te vernike pet puta bolje od onih koji pohađaju samo bogoslužjenja.

Još jedan znak zdrave strukture malih grupa je uključenost vođstva i pastora. Oni vide ključni važnost povezivanja vernika i prijatelja u manjem okruženju.

Tajna #5: Zdrave crkve naglašavaju zajedničku molitvu i crkvene molitvene službe.

One daju veliko značenje važnosti molitve. Moja ekipa i ja jednom smo radili sa crkvom od 250 vernika i oni su imali prostoriju za posredničku molitvu u kojoj se neko molio svakog sata u danu. To znači da se 168 vernika posvetilo da se moli u toj prostoriji po jedan sat svake sedmice. Od kada je vođstvo crkve počelo da naglašava molitvu pre tri godine, broj vernika se više nego udvostručio.

Još jedan zajednički element u molitvenim službama zdravih crkava je što se vernici mole za neobraćene po imenu. Oni se ne stide i ne boje da izgovore najveću potrebu koju bilo koja osoba ima: spasenje kroz Isusa Hrista.

Tajna #6: Zdrave crkve ozbiljno shvataju svoje članstvo.

Čini se da postoje dva glavna trenda pored odgovornog članstva. Prvi i najčešći trend su naduvani spiskovi vernika koji imaju malo integriteta. Drugi trend se nalazi u crkvama u kojima vođe ne veruju da je članstvo problem. Osoba koja neredovno dolazi u crkvu ima isti nivo odgovornosti kao dugoročni vođa. Ove crkve smatraju da je koncept verništva zastareo, ako ne i nebiblijski.

Tajna #7: Zdrave crkve su veoma namerne u evangelizmu.

One imaju službe, programe i naglaske koji vode vernike da svedoče svojim neobraćenim prijateljima, rođacima, saradnicima i poznanicima.

Da li je vaša crkva nedavno imala zdravstveni pregled? Kakve bi bile vaše ocene posle čitanja ovih sedam tajni? Neka Bog pruži vašoj crkvi sve što joj je potrebno da bi bila uspešna i zdrava Bogu na slavu.

ČUVARI BANJE

Jovan 5,1-15

Uvod

Jedna od najtežih situacija sa kojom se suočavate kao dete je kada vas biraju poslednjeg. Ako je neko dete sitno, obično ga poslednjeg biraju za igru. Najpre se biraju popularna deca.

To može da se dogodi i kada postanete stariji.

Da li volite kada vas izaberu. Naravno da volite. Kada vas izaberu, to znači da ste posebni.

U današnjoj propovedi otkrićemo jednu osobu koja 38 godina nije bila izabrana, sve dok nije naišao Isus.

Naše proučavanje zabeleženo je u Jevanđelju po Jovanu, petom poglavlju. Šta se do sada dogodilo u Jevanđelju po Jovanu.

1. Kontekst: Jovan 1-4 uspostavlja Isusa kao Mesiju.

Jovan nam namerno govori o određenim događajima koji ukazuju na Isusa kao na obećanog Mesiju.

* Jovan Krstitelj najavljuje Isusa kao Božje Jagnje.

* Isus čini svoje prvo čudo i pretvara vodu u vino.

* Zatim sa Nikodimom razgovara o duhovnom rođenju.

* Posle toga, Isus ruši sve zidove predrasuda jer razgovara sa ženom Samarjankom i otkriva joj da je prilično dobro poznaje.

* Govoreći o svim ovim događajima, Jovan pokazuje kako se Isus razlikuje od svih drugih.

Ali sada se raspoloženje menja...

2. U Jovanu 5 počinje da raste sukob sa vođstvom.

Počevši sa ovim poglavlje, počinjemo da pratimo sve veće odbacivanje Isusovih dela i Njegovih reči. Ako bismo pročitali sledeća poglavlja, videli bismo da ono konačno prerasta u zloslutno neprijateljstvo.

Pošto je ono što On radi tako drugačije i izvanredno, prirodno se pojavljuju pitanja ko je On i šta to radi. To je važno otkriće i za nas.

3. Važno je da razumemo Isusa takvog kakav jeste.

U Isusovom postupanju prema ovom invalidu, povećava se naše razumevanje o Isusu.

U našem proučavanju Jovana 5,1-15 pronaći ćemo tri koraka koja

treba da sledimo da bismo razumeli Isusa takvog kakav jeste.

I. Prvi korak koji treba da sledimo je ŽELJA (1-7)

Ilustracija: Snupi

U jednoj epizodi crtanog filma o Snupiju, on razmišlja ovako: »Juče sam bio pas. Danas sam pas. Sutra ću verovatno i dalje biti pas. Nema nikakve nade za napredovanje.«

Mi smo došli do čoveka čije je stanje beznadežno.

Nema nade za napredovanje.

Nikada neće biti bolje.

Hajde da pročitamo tekst:

»A potom beše praznik jevrejski, i iziđe Isus u Jerusalim. U Jerusalimu, pak, kod Ovčijih vrata ima banja, koja se zove jevrejski Vitezda, i oko nje pet pokrivenih tremova, U kojima ležaše mnoštvo bolesnika, slepih, hromih, suvih, koji čekahu da se zaljuja voda... A onde beše jedan čovek koji trideset i osam godina beše bolestan. Kad vide Isus ovog gde leži, i razume da je već odavno bolestan, reče mu: Hoćeš li da budeš zdrav? Odgovori Mu bolesni: Da, Gospode; ali nemam čoveka da me spusti u banju kad se zamuti voda; a dok ja dođem drugi siđe pre mene.«

Primitićete da nedostaje 4. stih. To je zato što se on ne nalazi u najstarijim pronađenim rukopisima Novog zaveta. Čini se da je on bio dodatak koji je napisan na margini rukopisa, ali kasnije je ubačen u sam tekst.

Ali informacija koja se nalazi u 4. stihu korisna je jer opisuje legendu koja je postojala u Isusovo vreme. Postojalo je lokalno verovanje da voda u Vitezdi ima isceljujuću moć i da s vremena na vreme anđeo dolazi da uzburka vodu. Kada se to događalo, prva osoba koja bi ušla u vodu bila bi isceljena. Ova informacija pomaže nam da razumemo razgovor između Isusa i ovog invalida.

Ono što želim ovde da zapazite je:

1. U sred mnogih koji su bolesni, Isus bira i poziva jednoga.

Postoje mnogi ljudi u ovoj banji koja se zove Vitezda.

Ali Isus izdvaja vreme da se usmeri na jednoga.

To je invalid koji je bolestan 38 godina.

On je izgubio upotrebu mišića u nogama i očigledno je patio od neke vrste paralize.

Zvuči kao neko ko ima multipleks sklerozu.

2. Isus procenjuje čovekovo stanje.

Isus pita: »Da li želiš da budeš zdrav?«

On mora da sazna želju ovog čoveka, jer nekada ljudi radije žele da ostanu bolesni. Iz nekog razloga oni uživaju u saosećanju i izbegavanju neugodnih odgovornosti.

Ovaj čovek izgleda iskreno želi da ozdravi, ali njegov život bio je pun očajanja.

3. Ovaj čovek iznosi svoje razočarenje.

On ne može da uđe u vodu. Kada god se voda uzburka, niko mu ne pomaže da siđe u bazen.

Nemoćan leži pored bazena i stalno je iz početka razočaran. Sve deluje tako beznadežno.

Zanimljivo je što je Isusov plan mnogo drugačiji od plana ovog čoveka. Isus nema nikakvu nameru da pomogne ovom čoveku da uđe u taj bazen. Umesto toga, on želi da ga zauvek ukloni od bazena.

II. Drugi korak koji treba da sledimo je ODLUČNOST (stihovi 8 i 9)

»Reče mu Isus: Ustani, uzmi odar svoj i hodi. I odmah ozdravi čovek, i uzevši odar svoj hođaše. A taj dan beše subota.«

Da li ste zapazili šta je Isus ovde uradio?

1. Isus zapoveda nemoguće.

On kaže: »Ustani!«

Ne znam kako vi razmišljate, ali da ja nisam 38 godina mogao da koristim noge, verovatno bih sumnjao da mogu da ispunim ovaj zadatak. Ustani?

»Ne mogu! Nisam hodao 38 godina.«

Ali Isus kao da odgovara, »Možeš, jer ja to kažem.«

Ali zapovest da ustane nije jedina zapovest.

2. Isus uklanja mogućnost da se bolest vrati.

On kaže, »Ustani, uzmi odar svoj!«

Znate li zašto je Isus to rekao?

On je to rekao jer se ovaj čovek neće vratiti.

On neće ostaviti svoj ležaj pored bazena jer se on više neće vratiti u banju.

Vreme je da krene dalje.

3. Isus očekuje trajni uspeh.

»Ustani, uzmi odar svoj i hodi!«

Vreme da ga drugi nose je prošlo.

Vreme je da hoda.

Dopada mi se kako Jovan to opisuje.

Bio je isceljen.

Ustao je, uzeo svoj odar i hodao.

Isus nije napravio veliku predstavu od toga.

Ustvari, kao da se sve dogodilo veoma tiho i privatno.

Ipak, nema sumnje da se dogodilo.

III. Treći korak koji treba da sledimo je POSVEĆENJE (stihovi 10-15)

Ilustracija: Zakoni

Da li ste ikada приметили da neki zakoni ponekada ostanu na snazi previše dugo?

Na primer, u Pensilvaniji je kazna za psovanje 45 centi. Ali, ako se Bog spomene u psovci onda je kazna 67 centi.

U Sijetlu je nezakonito da se zlatne ribice voze gradskim autobusom, osim ako leže mirno.

Zakon u Mičigenu zahteva da se svake zime popisuju pčele.

Jedan stari zakon u Holivudu u Kaliforniji zabranjuje da se više od 2000 ovaca odjednom tera niz Holivudski bulevar.

Jedan zahtev u Minesoti zahteva da muški i ženski veš ne sme da se istovremeno suši na istoj žici.

U Žolietu u Ilinoisu ženama nije dozvoljeno da u jednoj prodavnici isprobaju više od šest haljina.

Pa, i u našem tekstu zakon stupa na scenu:

»Tada govorahu Jevreji onome što ozdravi: Danas je subota i ne valja ti odra nositi. A on im odgovori: Koji me isceli on mi reče: Uzmi odar svoj i hodi. A oni ga zapitaše: Ko je taj čovek koji ti reče: Uzmi odar svoj i hodi? A isceljeni ne znaše ko je; jer se Isus ukloni, jer ljudstva mnogo beše na mestu. A potom ga nađe Isus u crkvi i reče mu: Eto si zdrav, više ne greši, da ti ne bude gore. A čovek otide i kaza Jevrejima da je ono Isus koji ga isceli.«

1. Protivljenje se javlja kada je zakon važniji od milosti.

Jednostavno, bilo je protiv jevrejskoga zakona da ovaj čovek subotom nosi svoj odar. To nije bilo nešto što je Bog rekao, već nešto što je nastalo tokom godina rabinske tradicije.

Oni su obuhvatili svako područje života.

Ilustracija: Na primer, subotom je čovek mogao da svom bližnjem posudi krčag vina ili krčag ulja, ali da mu ovaj pri tome ne kaže »Pozajmi mi.« To bi podrazumevalo transakciju, a transakcija bi možda obuhvatila pisanje, a pisanje je bilo zabranjeno.

Ili na primer, Ako čovek tokom subotne noći ugasi žižak, iz straha od neznabožaca ili razbojnika ili zlog duha, ili da uteši onoga ko je bolestan i ne može da spava, nije kriv. Ali ako to uradi pomišljajući da uštedi na žišku ili ulju ili fitilju, kriv je.

Stav prema isceljenju subotom vidi se u zakonu da čovek ne sme subotom da stavi sirće na zub kako bi ublažio bol. Ali sme da pojede sirće sa svojom hranom, i rabinska filozofija zaključuje, »Ako je isceljen, onda je isceljen.«

Možete da zamislite preneraženost ovih ljudi kada su otkrili da je ovom bivšem invalidu naređeno da uzme odar i da hoda.

Bilo je to direktno kršenje njihovog zakona.

»Šta? Neko te je izlečio? Ko je to? Ko ti je rekao da budeš neposlušan zakonu?«

Zanimljivo je što ovaj čovek nema pojma. On je jednostavno poslušao Isusovu zapovest i nije tražio Njegovo ime. Tekst nam kaže da je Isus jednostavno otišao.

Zar nije zanimljivo što je ovo vreme za radovanje postalo vreme za skepticizam?

Nastalo je isceljenje! Trebalo bi da proslavljaju.

Bog je delovao među njima.

Umesto toga, oni su se brinuli za pravila. Njihova pravila bila su prekršena.

Ali bez obzira na njihova pitanja, dopada mi se ono što je bivši invalid sledeće uradio.

2. Kada Bog deluje u vašem životu, vreme je za obožavanje.

On odlazi na pravo mesto.

Jevrejske vođe možda ne slave, ali čovek zna gde treba da ide i šta da radi.

Vreme je da proslavi Boga.

Nekada je bio bolestan i slomljen. Sada je zdrav.

Čovek je stvarno otišao na pravo mesto jer je tamo ponovo sreo Isusa. Isus još nije završio sa njim.

3. Isus skreće pažnju na čovekovo novo stanje.

On ga podseća da je bio izlečen. Ali dogodilo se mnogo više od toga. To je mnogo više od fizičkog isceljenja. On je bio opravdan pred Bogom. Zato mu Isus daje još jednu zapovest.

»Nemoj više da grešiš!«

Njemu je bilo oprošteno, on je bio opran i očišćen.

Postao je nov i ceo. I takav će i ostati.

Primena:

Kada dođemo u crkvu, lako je da gledamo samo površinu onoga što se događa. Ljudi nose svoju najbolju odeću i najlepši osmeh.

Svi izgledaju srećno.

Lako je da pretpostavimo da je sve u redu.

Ali ako smo spremni da pogledamo malo dublje, možda ćemo shvatiti da su naše klupe pune ljudi koji pate - ljudi kojima je potrebna punina koju samo Bog može da ponudi.

Među nama se nalaze bolesni, siromašni, nevoljni, usamljeni, uplašeni, zabrinuti, pod teškim stresom. Otkrićemo da niko nije imun na bolove prokletog čovečanstva. Ali postoji rešenje.

1. Isus daje puninu

To je odgovor koji je čovek u ovoj priči otkrio kada ga je Isus izabrao. Isus želi da doživimo puninu.

On može da nam to da, ne zato što zaslužujemo, već zato što On, u svojoj milosti, želi da nam da puninu.

Kada nas Isus gleda, On ne vidi samo neki deo - On vidi celinu. On ne razmišlja samo o našem zdravlju, već i o našoj duši.

2. Isus se usmerava na naše mogućnosti, a ne na ono što nam nedostaje.

Isus nije ostavio ovog čoveka kada je rekao da ne može da hoda. Isus je video mogućnost. On bi mogao da hoda.

Isus vidi isto to i za nas.

Bez Isusa u životu mi smo bespomoćni invalidi u okrutnom i nepoštenom svetu.

Mi smo duhovno slepi.

Mi smo emotivno hromi.

Mi smo moralno paralizovani.

Ali Isus želi da ustanemo sa našeg mesta neuspeha, nesposobnosti i očajanja.

On želi da uzmemo svoj odar i da se uklonimo sa tog mesta.

On želi da hodamo u novom životu.

Vreme je da ustanemo i hodamo. Čeka nas punina u Isusu.

9. Subota, 04. septembar 2021.

KADA CRKVA RASTE

Biblijski tekst: Dela 2,42

Dinamika rasta crkve razlikuje se od crkve do crkve. Neke crkve svakog dana kucaju na vrata; druge izazivaju interesovanje tako što od crkvenog bogoslužjenja naprave veliku predstavu. Neki naglasak stavljaju na vernike koji prijatelje i porodicu pozivaju u crkvu. Neki insistiraju da vernici svake nedelje pozovu 5 prijatelja u crkvu. Neke grupe orijentisane su ka Bibliji, sa naglaskom na proučavanju Biblije. Druge crkve orijentisane su ka mladima. Veće crkve imaju višestruke službe, kao što su služba za mlade, porodična služba, evangelizacije i misionstvo, itd. One imaju više propovednika.

Dinamika crkve ima mnogo više veze sa crkvenim rastom od bilo čega drugog. Videli ste ljude koji dolaze u našu zgradu da vide o čemu se radi. Mnogi odlaze još pre nego što propoved počne. Zašto? Dinamika. Oni traže određenu dinamiku. Oni možda traže bogoslužjenje proslavljanja a ne tradicionalno bogoslužjenje. Kada prođu kroz vrata oni mogu potražiti nekoliko različitih stvari. Obično u prvih 15 minuta donose odluku da li će opet doći. Menjanje dinamike crkve ka rastu nije uvek preporučljivo. Da li ste ikada pokušali da promenite dinamiku neke osobe? Da li ste pokušali da negativnu osobu pretvorite u pozitivnu ili da osobu koja redovno kasni promenite tako da uvek dolazi na vreme? Da li ste pokušali da promenite

dinamiku osobe koja dolazi kasno a rano odlazi? Ako jeste, onda znate da ste svoju energiju mogli da upotrebite za nešto bolje. Bog može promeniti dinamiku osobe kroz rast, ali ljudi odbijaju promenu ako im je ona nametnuta. Isto važi i za crkvu.

Pre nekoliko nedelja imali smo posetioca iz jedne crkve u drugom mestu. On je tvrdio da njegova crkva doživljava eksplozivni rast. Pitao sam ga šta je to što oni rade da bi dobili takav rast. Rekao mi je da su prešli na bogoslužjenje proslavljanja. Možda ne znate šta to znači, ali to znači da su morali da promene sve što su do tada radili. Nove pesme i novi naglasak na načinu bogoslužjenja, itd. Čitava dinamika bogoslužjenja promenjena je da bi bila konkurentna sa drugim velikim veroispovestima. Jedan propovednik mislio je da je promena dinamike ono što mu je potrebno da izgradi crkvu. Promenili su formu bogoslužjenja, kupili nove pesmarice koje su imale pesme proslavljanja, promenili dužinu bogoslužjenja sa jednog sata na dva sata. Propovedi su mnogo duže. Iako su se stvari promenile, nije došlo do eksplozivnog rasta. Zašto? Zbog prisiljavanja promene izgubili su više vernika nego što su krstili.

Treba da znate šta se događa kada ljudi kažu da crkva raste. Primio sam poruku od jedne crkve koju dobro poznajem. Osoba koja mi je poslala poruku obavestavala je ostale kako crkva raste. Zaposlili su novog propovednika i dobili 25 novih vernika, a dar je značajno povećan. Poznavao sam njihovog starog propovednika i njegov način propovedanja bio je sve osim poželjan. Mnogi vernici su otišli u druge crkve. Kada je taj propovednik dao ostavku a novi došao, oni su se vratili. To nije pravi rast u Božjem carstvu. Neće proći dugo, a ti isti ljudi postaće neraspoloženi zbog nečega i opet otići. To rade već dvadeset godina. Nikada se ne bi dugo zadržavali ni u toj crkvi niti u bilo kojoj drugoj.

Morate da počnete tu gde se nalazite, jer niste negde drugo. Mnogi žele da vrate vreme dvadeset godina unazad, drugi bi želeli da odu dvadeset godina unapred, ali mi smo sada ovde i ništa se neće dogoditi sve dok ne prestanemo da sanjamo i počnemo ovde gde se nalazimo. Da bismo otpočeli tu gde se nalazimo, potrebna je spremnost da se raste kao osoba. Lični rast jedino je što može promeniti dinamiku crkve. Ovo najpre počinje prepoznavanjem potrebe da se raste kao pojedinačni vernik. Ako želite da rastete, sve što

treba da uradite je da kažete: »Bože, potrebna mi je pomoć!« Pomoć je reč koja se najteže izgovara. U pomoć! Kako je to moćna reč.

Rast započinje na pojedinačnoj osnovi. Nije potrebno da se dogodi celoj crkvi. Razmislite o tome gde biste želeli da budete. Nemojte popustiti pred mišljenjem grupe. Ako planirate da to uradite u grupi, verovatno se nikad neće dogoditi. Na fakultetu sam imao profesora koji je pred razredom studenata teologije rekao nešto veoma važno: »Ako se nalazite u maloj crkvi i ništa posebno se ne događa, zašto se ne predate proučavanju Biblije i naučite Reč. Nemojte gubiti vreme sanjajući o svetlosti velikog grada.«

Odličan savet! Nema zamene za lično duhovno proučavanje u tvom životu. Ono počinje tu gde se nalaziš. Tu počinje pravi rast. Tu počinje pravi rast crkve. Nemojte dozvoliti da vas slabost grupe oslepi prema vašoj sopstvenoj potrebi. Nemojte dozvoliti da vas tuđe slabosti oslepe prema vašim mogućnostima.

Nema zamene za ličnu posvećenost

Naš nivo lične posvećenosti čini uzbudljivim ono što radimo. Nećemo uspeti u nečemu u šta nismo uložili sebe. To može da bude razlog što mnogi u crkvi ne nalaze ono što traže. Nedostatak posvećenosti i nedostatak zanimanja. Ljudi koji žele najviše da dobiju od crkve obično su najmanje posvećeni. Oni su izgubili interesovanje. Crkva je ono što vi napravite od nje. Ona nikada neće postati ono što želite da drugi urade od nje. Da je 3,000 prisutnih prilikom Pedesetnice čekalo da cela grupa prihvati Isusa Hrista pre nego što su načinili pokret, danas ne bi bilo crkve. Možda mislite da ništa ne dugujete ovoj crkvi, ali nešto dugujete sebi.

Posvećeni Reči (Dela 2,42)

Crkva u prvom veku posvetila se apostolskom učenju. Naš nivo posvećenosti takođe oduševljava druge prema Božjoj Reči. Oni su se posvetili Božjoj Reči koja je data preko apostola. Možemo podeliti na hiljade pozivnica za evangelizaciju i objaviti na stotine reklama i oglasa, ali ništa ne oduševljava naše prijatelje prema Božjoj Reči koliko naša posvećenost. Hrišćani iz prvog veka bili su posvećeni apostolskom učenju. Sila koju su primili kroz Božju Reč učinila je da crkva raste.

Hrišćani iz prvog veka bili su oduševljeni zbog Božje Reči. Ne postoji način da posvetite svoj život Reči a da se ne uzbudite oko nje. Posvećenost i oduševljenost idu ruku pod ruku.

Prilikom Pedesetnice Jevreji sa svih strana sveta sakupljali su se u Jerusalimu da ih Bog nahrani. Došli su iz svake nacije pod nebom da uživaju u gozbi Božje Reči. Razdaljine koje su prešli govore nam o njihovom nivou posvećenosti. Posebno kada razumemo da su putovali na magarcima a ne avionima.

Tom prilikom bilo je prisutno preko milion Jevreja (neki kažu i 3 miliona) Najmanje 3,000 jelo je sa trpeze Božje reči. Najmanje 3,000 od milion došlo je da se hrani iz Reči dok proslavljaju praznik. Bog je od Avramovog vremena pripremao Jevrejsku naciju za Mesijin dolazak. To se nije dogodilo preko noći. Nema sumnje da je nekima bilo dosadno, ali najmanje 3 osobe na svakih 1,000 bilo je oduševljeno Rečju koju su apostoli propovedali.

Što se tiče ličnog i crkvenog rasta, nema zamene oduševljenosti prema Božje Reči. Svet mnogo bolje od nas poznaje nivo naše oduševljenosti. Nivo naše oduševljenosti utiče na njih. Nije teško poučavati nekoga ko je oduševljen oko Reči. Što više proučavam Bibliju, sve sam više oduševljen onim što ona govori. Božja reč nikad nije dosadna.

Dela 17,11.12: »Ovi (Verejci) pak behu plemenitiji od onih što žive u Solunu; oni primiše reč sa svim srcem, i svaki dan istraživahu po pismu je li to tako. Tako verovaše mnogi od njih, i od poštenih grčkih žena i od ljudi ne malo.«

U crkvi ne postoji zamena za hrišćansko oduševljenje prema ličnom rastu. Samo oni koji žele lični rast mogu pronaći oduševljenje u Božjoj Reči. Jedini način da se oduševi prema Reči je da počnu da rade ono što Reč kaže. Crkva ima najveći potencijal ka rastu kada ja rastem kao pojedinac.

Posvećeni zajednici

Pokušajte da zamislite Jevreje koji putuju iz celog sveta da bi prisustvovali Pedesetnici. Njihovi životi posvećeni su Božjoj Reči kroz međusobnu zajednicu. Setite se da nije bilo aviona; imali su samo sandale, magarce i drevne brodove. Nije nikakvo čudo što je nastala takva reakcija. Nije nikakvo čudo što se plamen zapalio u Delima 2. Bila je to posvećena zajednica.

Dela 2,44-47: »A svi koji verovaše behu zajedno, i imahu sve zajedno. I tečevinu i imanje prodavahu i razdavahu svima kao što ko trebaše. I svaki dan behu jednako jednodušno u crkvi, i lomljahu

hleb po kućama, i primahu hranu s radošću i u prostoti srca, Hvaleći Boga, i imajući milost u sviju ljudi. A Gospod svaki dan umnožavaše društvo onih koji se spasavahu.«

Trudili su se da prime vernike u Hristovo telo. Novi vernici primani su u telo dok je crkva ispunjavala njihove potrebe.

Dela 4,32-35: »A u naroda koji verova beše jedno srce i jedna duša; i nijedan ne govoraše za imanje svoje da je njegovo, nego im sve beše zajedničko. I apostoli s velikom silom svedočahu za vaskrsenje Gospoda Isusa Hrista; i blagodat velika beše na svima njima: Jer nijedan među njima ne beše siromašan, jer koliko ih god beše koji imahu njive ili kuće, prodavahu i donošahu novce što uzimahu zato, I metahu pred noge apostolima; i davaše se svakome kao što ko trebaše.«

Mnogi ljudi neće da traže pomoć. Za njih bi bilo mnogo bolje ako ponudite svoje usluge kada vidite njihovu potrebu. Koliko puta ste sasvim sami prošli kroz lične nevolje? Ni od koga niste tražili pomoć. Ali kada je borba prošla, počeli ste da se pitate zašto se niko nije ponudio da vam pomogne. Saznanje da se oni staraju za vas mnogo bi vam pomoglo i utešilo vas.

Samo posvećenost izaziva da se neko odrekne zemlje i kuće u korist zajednice.

2.Korinćanima 8,1-4: »Dajemo vam pak na znanje, braćo, blagodat Božiju koja je dana u crkvama makedonskim, Da u mnogom kušanju nevolja suvišak radosti njihove i puko siromaštvo njihovo izobilova u bogatstvu prostote njihove. Jer po mogućstvu njihovom (ja sam svedok) i preko mogućstva dobrovoljni behu, I s mnogim moljenjem moliše nas da primimo blagodat i zajednicu službe k svetima.«

Posvećeni bogoslužnju

Hrišćani iz prvog veka nisu bili samo posvećeni Reči i zajednici, bili su posvećeni i bogoslužnju. Crkva u prvom veku nastala je kao rezultat bogoslužnja. Zato su se, na prvom mestu, i okupili za vreme Pedesetnice. Prilikom bogoslužnja otkrili su Božja uputstva za njihov život.

Dela 4,31.32. »I pošto se oni pomoliše Bogu zatrese se mesto gde behu sabrani, i napuniše se svi Duha Svetog, i govorahu reč Božju sa slobodom. A u naroda koji verova beše jedno srce i jedna duša; i

nijedan ne govoraše za imanje svoje da je njegovo, nego im sve beše zajedničko.«

Dela 13,1-3: »A u crkvi koja beše u Antiohiji behu neki proroci i učitelji, to jest: Varnava i Simeun koji se zvaše Nigar, i Lukije Kirinac, i Manail odgajeni s Irodom četvorovlasnikom, i Savle. A kad oni služahu Gospodu i počahu, reče Duh Sveti: Odvojte mi Varnavu i Savla na delo na koje ih pozvah. Tada postivši i pomolivši se Bogu metnuše ruke na njih, i otpustiše ih.«

Dela 16,23-33: »I pošto ih zdravo izbiše baciše ih u tamnicu, i zapovediše tamničaru da ih dobro čuva. Primivši takvu zapovest on ih baci u najdonju tamnicu i noge im metnu u klade. A u ponoći behu Pavle i Sila na molitvi i hvaljahu Boga; a sužnji ih slušahu. A ujedanput tako se vrlo zatrese zemlja da se pomesti temelj tamnički; i odmah se otvoriše sva vrata i svima spadoše okovi. A kad se probudi tamničar i vide otvorena vrata tamnička, izvadi nož i htede da se ubije, misleći da su pobjegli sužnji. A Pavle povika zdravo govoreći: Ne čini sebi zlo nikakvo, jer smo mi svi ovde. A on zaškavši sveću ulete i drhćući pripade k Pavlu i Sili; I izvedavši ih napolje reče: Gospodo! Šta mi treba činiti da se spasem? A oni rekoše: Veruj Gospoda Isusa Hrista i spašćeš se ti i sav dom tvoj. I kazaše mu reč Gospodnju, i svima koji su u domu njegovom. I uze ih u onaj sat noći i oprala im rane; i krsti se on i svi njegovi odmah.«

Ako stvarno proslavljamo Boga, pronaći ćemo pravac u našem ličnom životu. To se može dogoditi ovog jutra u sred bogoslužjenja. To se može dogoditi i u drugim okolnostima. Možete pronaći Božji pravac za svoj život.

Zaključak:

Pravi crkveni rast počinje sa:

Posvećenim životom

Životom posvećenim Reči

Životom posvećenim primanjem drugih u telo

Životom posvećenim Božjem bogoslužjenju s ciljem pronalaska pravca u svom životu.

Tu počinje pravi rast.

— *IV tromesečje* —

10. Subota, 02. oktobar 2021.

BUDITE RADOSNI

Biblijski stih: Efescima 5,19

Uvodna ilustracija: Pročitao sam istinitu priču o jednoj ženi koja je svojoj kćerki za rođendan kupila divan klavir. Nekoliko sedmica kasnije, jedna prijateljica je upitala kako kćerka napreduje.

»O,« odgovorila je žena. »Ubedila sam je da se prebaci na klarinet.«

»Kako to?« pitala je prijateljica.

»Pa-,« malo je zastala, »Kad svira klarinet ne može da peva.«

Primena: Kada se radi o pevanju na bogoslužjenju, obično postoje dve vrste ljudi:

1. Tu su ljudi koji jednostavno vole da pevaju i pevali bi po ceo dan na bogoslužjenju.

2. Zatim, tu su drugi koji bi više voleli da im date klarinet.

Kada otvorimo Pismo, nalazimo da je Bog zapovedio svom narodu da peva i svira.

Ovde u Efescima 5 nalazimo jedan način da pripremimo svoje srce za Božji Duh: »Govoreći među sobom u psalmima i pojanju i pesmama duhovnim, pevajući i pripevajući u srcima svojim Gospodu« (Efescima 5,19).

Bog je uvek želeo da Njegov narod peva. Psalam 32,11 kaže: »Radujte se o Gospodu, i pevajte, pravednici; veselite se svi koji ste pravog srca.«

Psalam 105,1-4 objavljuje: »Hvalite Gospoda; glasite ime Njegovo; javljajte po narodima dela Njegova. Pevajte Mu i slavite Ga; kazujte sva čudesa Njegova. Hvalite se svetim imenom Njegovim; nek se veseli srce onih koji traže Gospoda. Tražite Gospoda i silu Njegovu, tražite lice Njegovo bez prestanka.«

Psalam 149,1-5 nam zapoveda: »Pojte Gospodu pesmu novu; hvala da Mu je na saboru svetih. Neka se veseli Izrailj o Stvoritelju svom, sinovi sionski nek se raduju o caru svom. Neka hvale ime Njegovo poklikujući, u bubanj i gusle neka Mu udaraju. Jer je mio Gospodu narod Njegov, ukrašava smerne spasavajući ih. Nek se vesele sveci u slavi, i nek se raduju na posteljama svojim.«

Znači, Bog želi da Njegov narod peva. Ali zašto? Zašto treba da pevamo?

Iz ovih odlomaka koje smo pročitali iz Psalama vidimo da Božji narod peva zato što je ispunjen radošću i srećom.

* Mi pevamo iz radosti.

* Mi pevamo Njegovu hvalu

* Mi pevamo da proslavimo blagoslove koje nam je Bog dao.

Mi pevamo, pevamo, pevamo.

Pevamo zato što služimo Bogu koji nas čini srećnima.

Jedan od najpoznatijih pevača u Pismu bio je mladi pastir po imenu David. On je odrastao i postao Izrailjski car i spominje se kao »čovek koji je bio prema Božjem srcu.« On je znao da peva, znao je da svira harfu i sva njegova muzika proslavljala je Boga i radovala se u Njegovim blagoslovima.

David je bio čovek po Božjem srcu i utvrdio je svoju zajednicu sa Bogom tako što je pevao i svirao. Pevanje je bilo način na koji je David objavljivao svoju radost u Bogu. On je pevao zato što je imao pesmu.

Ilustracija: Neko je napisao: »Čini se da su oko 40% onih koji odlaze u crkvu poprimili ideju da je pevanje u crkvi za pevače. Istina je da je pevanje za vernike.«

Pitanje koje treba da postavimo nije, »Imate li sluha?« već »Imate li pesmu?«

David je pevao jer je imao pesmu. Tako treba i mi da radimo.

Bog nikada nije rekao: »Pevajte, ako umete.«

Bog jednostavno kaže: »Pevajte! Pevajte od radosti!«

Neko je to ovako rekao. »Budite danas više kao dete, jer deca pevaju bez obzira da li zvuče dobro ili ne.«

Bog voli kada Mu pevamo.

Kada pevamo, mi Ga proslavljamo zbog velike radosti koju nam je dao. Ali postoji još jedan razlog zbog kojeg treba da pevamo. Muzika nas menja, ona nas transformiše.

Pevanje nije samo objavljivanje naše radosti - ono ima silu da nas učini srećnima.

Ilustracija: Još 1998. godine istraživači su otkrili da muzika stimuliše auditorne nerve i stvara moždane poruke koje prolaze telom kao talasi, utičući na tonalitet mišića i fleksibilnost zglobova.

Ritam ljudskog srca naročito je usklađen za muziku. Kako muzika menja tempo i jačinu, ona deluje kao prirodni pejsmejker. Naše disanje se usporava ili ubrzava zajedno sa muzikom.

Jedno istraživanje na Državnom univerzitetu u Mičigenu otkrilo je da samo 15 minuta slušanja muzike povećava nivo imunoloških hemija koje su vitalne u zaštiti protiv bolesti. Oslobođanje kortizola (»hormona stresa«) opalo je do 25%.

Pored toga, oni su otkrili da muzika ima direktan uticaj na funkciju mozga. Ona može da uspori i uskladi moždane talase kako bi stvorila meditativno stanje ili može da da energiju moždanim talasima, ubrzavajući proces razmišljanja i podstičući kreativnost.

Onda su 2001. godine naučnici bili zapanjeni kada su otkrili da je muzika u stanju da pomaže u lečenju tela.

* Žrtve sa opekotinama, ohrabrene da pevaju dok im se menjaju zavoji, doživljavale su manje bola.

* Pacijenti oboleli od raka koji su slušali - i vežbali - muzičke instrumente, posmatrali su kako im opada nivo stresa i jača imunološki sistem.

Profesor Ričard Fratijane je zapazio, »Pošto pomaže pacijentima da se opuste, muzika smanjuje bol i može čak da ubrza oporavak« (Riders Dajdžest, 9/2001).

Samo na fizičkom nivou, muzika ima moć da ublaži bol u našem životu.

Ali na duhovnom nivou, pesme mogu da postignu još mnogo više jer hrišćanska muzika ima reči i te reči usmeravaju se na Božju silu i ljubav. To je jedan od razloga zašto Pavle govori crkvi u Efesu:

»Govoreći među sobom u psalmima i pojanju i pesmama duhovnim, pevajući i pripevajući u srcima svojim Gospodu« (Efescima 5,19).

Usmerite se na reči tih pesama, jer reči koje pevamo u crkvi nas podižu, a ne spuštaju. Ako slušate današnju popularnu muziku, otkrićete bezbroj pesama koje govore o:

- * Beznadežnosti
- * Nemoralu
- * Besu i ljutnji
- * Sebičnosti i samocentričnosti

Ilustracija: Univerzitet u Pitsburgu napravio je studiju pre nekoliko godina u kojoj su ispitali 279 popularnih pesama na radiju 2005. godine. Samo su gledali spominjanja droge i alkohola, ali ono što su pronašli veoma je poučno:

* Gangsteri - reperi - sa naklonošću su govorili o ovim temama u 80% svojih pesama.

* Kantri muzika je u svojim pesmama 37 posto proslavljala čude-sa alkohola.

* Ritam i bluz ih je pratio sa 20 posto.

* Rok muzika imala je 14% pesama koje su hvalile drogu i alkohol

* Pop muzika je imala 7%.

A to istraživanje obrađivalo je samo drogu i alkohol u popularnoj muzici. Naučnici u ovom istraživanju nisu ispitali pesme koje govore o seksualnom nemoralu, osveti i pohlepi. Nisu razmotrili bezbrojne pesme koje su pune beznada i očajanja.

Mnoge pesme koje su popularne na radiju ne uzdižu ljude. One vuku ljude dole i ohrabruju način života i stavove koji ljudima krađu radost. Ali suprotno tome, psalmi, himne i duhovne pesme govore nam o Bogu koji nas voli i koji se brine za nas. One nas uzdižu i daju razlog da se radujemo u životu.

Psalmi, himne i duhovne pesme imaju moć da nas menjaju, i silu da nam daju radost u svetu koji je često težak i okrutan. Ustvari, one imaju i više sile od toga.

U Delima 16 čitamo kako su Pavle i Sila bili uhapšeni zato što su propovedali Jevanđelje. Bili su pretučeni, okovani u lance i zaključani u tamnici i još su im noge bile u kladama.

* Kako su oni reagovali na ovo?

- * Kako su Pavle i Sila reagovali na nepravедnost njihove kazne?
- * Na bol koji su trpeli zbog batina?
- * Na užas ćelije koju su delili sa pacovima i drugim gmizavcima?
- * Na nesigurnost povodom budućnosti?

Šta su oni radili? (pevali su)

Pevali su?

Dela 16,25 nam kažu: »A u ponoći behu Pavle i Sila na molitvi i hvaljahu Boga; a sužnji ih slušahu.«

Šta se onda dogodilo?

»A ujedanput tako se vrlo zatrese zemlja da se pomesti temelj tamnički; i odmah se otvoriše sva vrata i svima spadoše okovi« (16,26).

Da li je njihovo pevanje izazvalo zemljotres?

Ne, to je učinio Bog.

Ali kada su pevali, oni su objavili svoju veru u vernog Boga koji može da učini takve stvari. Njihovo pevanje bilo je kao ćesma koju su odvrnuli i ona je otvorila cevi Božje sile.

Pevanje to ćini.

Zato Bog kaže PEVAJTE!

Ne, AKO znate da pevate, pevajte.

Samo pevajte.

- * Pevajte zato što imate pesmu radosti
- * Pevajte zato što to može da vam da pesmu radosti
- * Pevajte zato što pevanje donosi Božju silu u vašem životu.

A šta treba da pevamo?

Efescima 5,19 govori nam o tri vrste pesama - psalmi, pojanje (himne) i pesme duhovne - ali danas želim da se usmerimo na dve druge klasifikacije pesama. Postojale su još dve vrste pesama koje je Božji narod pevao.

1. Pevali su svoje stare omiljene pesme. Baš kao i mi danas, i Jevreji su imali pesme koje su pevali stalno iz početka.

Otvorite Psalam 120. Koje reći se nalaze pre početka Psalma? (Pesma za penjanje.)

Pogledajte sada sledeći Psalam, Psalam 121. Koje reći se nalaze ispred njega? Pogledajte sada Psalme 122, 123 i 124.

Postoji 15 Psalama koji počinju ovim rečima.

Neki istraživači Biblije veruju da su Jevreji svake godine pevali ovih 15 Psalama kada su odlazili na bogoslužjenje, i pevani su tokom njihovog hodočašća u Jerusalem i za vreme velikih praznika - dok su se »penjali« u Jerusalem - zato se pesme zovu za penjanje.

Svake godine, stalno su iz početka pevali ove psalme. Svake godine dok su ih slušali, znali su da je vreme da krenu na hodočašće.

Prema tome, Izrailjski narod je voleo da peva stare omiljene pesme, baš kao i mi.

(Navedite nekoliko pesama koje su omiljene u vašoj crkvi.)

Lepota starih omiljenih pesama je u tome što su one kao uspomene za nas. One nas podsećaju na dobra koja smo naučili u crkvi i zajednicu u kojoj smo uživali, kao i blagoslove koje smo gledali tokom godina. One su kao omiljena hrana. One izazivaju topla osećanja povodom naše zajednice sa Bogom i Njegovim narodom.

2. Ali Božji narod je takođe pevao još jednu vrstu pesme. Bog želi da pevamo novu pesmu. Psalam 96,1 možda je najpoznatiji: »Pevajte Gospodu pesmu novu, pevaj Gospodu, sva zemljo!«

Psalam 33,3 kaže to isto: »Pevajte Mu pesmu novu, složno udarajte podvikujući.«

Psalam 144,9 kaže: »Bože! Pesmu novu pevaću Ti, u psaltir od deset žica udaraću Tebi.«

Psalam 149,1 objavljuje: »Pojte Gospodu pesmu novu; hvala da Mu je na saboru svetih.«

Čak je i David rekao: »I metnu u usta moja pesmu novu, hvalu Bogu našem.« Psalam 40,3.

Zatim u Otkrivenju čitamo: »I pevahu pesmu novu govoreći: Dostojan si da uzmeš knjigu, i da otvoriš pečate njene; jer si se zaklao, i iskupio si nas Bogu krvlju svojom od svakog kolena i jezika i naroda i plemena« (Otkrivenje 5,9).

Bog želi da učimo »nove pesme.«

Ali zašto?

Ako previše često pevamo stare pesme, one mogu i da nam dosade. To su iste reči, stalno iz početka. Mogu da postanu rutina, i čak iako vernici pevaju radosno, oni više ne razmišljaju o rečima pesme.

Suprotno tome, »nove pesme« čine da razmišljamo o rečima. »Nove pesme« nas izvode iz naše udobne zone i čine da razmišljamo o Božjoj ljubavi i milosti na nove načine. Još jedan razlog zašto treba da učimo »nove pesme« je što njihova novina odražava Boga kome služimo.

Nove pesme nas podsećaju da Bog i danas deluje u našem životu.

U Plaču Jeremijinom čitamo: »...jer milosrđa Njegovog nije nestalo. Ponavlja se svako jutro; velika je vera tvoja« (Plač 3,22b.23).

Mi služimo Bogu koji svakog dana čini nešto novo za nas i nove pesme naglašavaju tu poruku: one objavljuju da verujemo da Bog čini nešto novo svakog dana u našem životu.

Zaključak:

Jedan čovek po imenu Džek Hinton nalazio se na kratkom misionom putovanju na ostrvu Tobago. Vodio je bogoslužje u koloniji gubavaca i bilo je vremena za još jednu pesmu, pa je upitao da li neko ima neku želju.

Žena koja je bila leđima okrenuta propovedaonici, sada se okrenula.

»Bilo je to najužasnije lice koje sam ikada video,« rekao je Hinton. »Žena više nije imala nos i uši. Bolest još je uništavala i usne. Podigla je u vis ruku bez prstiju i pitala, »Možemo li da pevamo, »Prebrojte svoje mnoge blagoslove?« Savladan emocijama, Hinton je napustio bogoslužje.

Za njim je pošao još jedan član grupe koji je upitao, »Džek, pretpostavljam da nikada više nećeš moći da pevaš tu pesmu?«

»Da, moći ću,« odgovorio je Džek. »Ali nikada je više neću pevati na isti način.«

11. Subota, 06. novembar 2021.

PRAVI SVEDOK

Biblijski tekst: Dela 26,22.23

Ako uzmete neki biblijski konkordans i potražite reč svedok ili svedočiti, videćete da se ona 33 puta spominje u knjizi Dela apostolska.

Reč svedočiti prvi put se spominje u Delima 1,8 a poslednji put u Delima 26,22. U Delima 1,8 nalazimo silu svedočenja, a u Delima 26,22 nalazimo delovanje svedoka.

Rana Crkva nije imala crkvenih zgrada, nije imala literaturu subotne škole, nije imala radio ili TV ni prevozna sredstva, ali to je ipak bila silna Crkva. U 28 poglavlja Dela apostolskih 33 puta nam se govori da je to bila Crkva koja je svedočila. Istraživači Biblije otkrivaju da je za prvih 12 meseci crkva krstila preko 30,000 novih vernika.

U današnjim savremenim crkvama imamo mnogo ljudi koji su radnici, ali veoma malo svedoka. Imamo mnogo ljudi koji su vođe, ali veoma malo svedoka. Mnogi ljudi su hrišćani ali samo mali broj su pravi Isusovi svedoci.

Pre nekoliko godina jedna crkva sprovela je jednu anketu. Na pitanje »Zašto ste izabrali da dođete u ovu crkvu?«, 18% je odgovorilo da je to učinilo zbog verskog opredeljenja; 9% izjavilo je da im se dopala lepa crkvena zgrada a 3% reklo je da ih je posetio pastor.

Ostali (više od polovine) odgovorili su da su došli zato što ih je neko pozvao!

Hajde da danas razmišljamo o apostolu Pavlu i vidimo kako izgleda pravi svedok.

I - Pravi svedok uključen je u svedočenje:

»Ali dobivši pomoć Božju stojim do samog ovog dana, i svedočim i malom i velikom« (stih 22).

Ne možete biti svedok ukoliko ne svedočite. Možete čitavog dana govoriti »Ja sam svedok«, ali ako niste uključeni u svedočenje niste pravi svedok.

Neko može otići na fakultet i učiti kako da bude lekar i naučiti sve što mu je na raspolaganju, ali lekar će postati tek kada počne da u praksu sprovodi ono što je naučio.

U ovom poglavlju Pavle svedoči za svog Cara.

Ilustracija: Jedne noći za vreme jednog vojnog pohoda, Aleksandar Veliki nije mogao da spava pa je izašao iz svog šatora i šetao po logoru. Naišao je na jednog vojnika koji je spavao na straži, što je bio veoma ozbiljan prekršaj. Ustvari, kazna za spavanje na straži bila je neizbežna smrt. Dešavalo se da nekada zapovednici kerozinom preliju uspavanog vojnika i zapale ga. Ovaj vojnik počeo je da se budi kada mu je prišao Aleksandar Veliki. Shvatajući ko stoji ispred

njega, mladi čovek se uplašio za svoj život. »Da li znaš koja je kazna za spavanje na straži?« pitao je Aleksandar. »Da, gospodine.« odgovorio je vojnik drhtavim glasom.

»Kako se zoveš, vojniče?« pitao je Aleksandar. »Zovem se Aleksandar, gospodine.« Aleksandar Veliki ponovio je svoje pitanje: »Šta si rekao kako se zoveš?« »Zovem se Aleksandar, gospodine.« Treći put, još glasnije, Aleksandar veliki je pitao: »KAKO se zoveš?« Trećeg puta vojnik je ponizno odgovorio: »Zovem se Aleksandar, gospodine.« Aleksandar Veliki pogledao je mladog vojnika pravo u oči i rekao: »Vojniče, ili promeni ime ili promeni svoje ponašanje.«

Ja ne mislim da treba da promenimo svoje ime. »Hrišćanin« znači »mali Hristos«, što je veoma prikladno ime za sledbenike Isusa Hrista. Ali mislim da je potrebno da promenimo svoje ponašanje ako želimo da PROPOVEDAMO u Hristovo IME.

II - Pravi svjedok svedoči na svakom mestu

Neko je rekao da su današnji hrišćani »crkveni hrišćani«, to jest, dok su u Božjoj kući ponašaju se na jedan način, ali izvan Njegove kuće ponašaju se sasvim drugačije.

U knjizi Dela apostolska zapazite gde su svedočili izvan Crkve: u Sinagogama, pored reka, u tamnicama, na tržnici, od kuće do kuće, pored puta i u palatama.

Pavle nikada nije prestajao da govori o Isusu sve do svoje smrti, i svedočio je gde god da se nalazio.

Ilustracija: Jedan propovednik propovedao je u jednom mestu u Tenesiju i imao je veoma uspešnu evangelizaciju. Svako veče je na njegov poziv izlazilo mnogo ljudi koji su želeli da se krste. Zapazio je da jedna žena veoma često izlazi dovodeći sa sobom druge ljude. Rekli su mu da je to sestra Ebi Bur, kasirka u jednoj državnoj banci, i da stalno dovodi prijatelje u crkvu.

Propovednik je otišao kući i dugo ništa nije čuo za ovu sestru. Onda je jednog dana dobio poruku da je ta sestra umrla i da je njena želja bila da on učestvuje u njenoj sahrani.

Propovednik je otišao u crkvu u kojoj je organizovana komemoracija za ovu sestru i seo je za propovedaonicu zajedno sa njihovim pastorom. Bilo je prisutno mnogo naroda, pevale su se omiljene pesme, zatim je propovednik propovedao i seo na svoje mesto. Onda je ustao pastor crkve i pozvao jednu grupu žena da izađu pred propovedaonicu.

Rekao je, »Sestra Ebi Bur je dovela ove sestre u crkvu, jednu po jednu.« Ukupno je izašlo pedeset i dve žene. Ova pokojna sestra radila je kao kasirka u banci, ali posle posla je išla od vrata do vrata i govorila ljudima o Hristu. Mnoge je dovela u crkvu, uključujući ove pedeset i dve žene.

Bog može upotrebiti svakoga da svedoči za Njega. Dozvolite Mu da vas upotrebi.

Ilustracija: Jednog dana je Čarls Spurdžon šetao kroz prirodu u Engleskoj zajedno sa svojim prijateljima. Dok su tako hodali, evanđelista je zapazio jedan ambar sa vetrokazom na krovu. Na vetrokazu je pisalo: »Bog je ljubav.« Spurdžon je rekao svoj prijatelju kako smatra da je to prilično neprikladno mesto za takvu poruku. »Vetrokazi su promenljivi,« rekao je, »Ali Božja ljubav se ne menja.« »Ne slažem se sa tobom, Čarlse,« odgovorio je njegov prijatelj. »Nisi razumeo značenje. Taj znak govori istinu: Bez obzira na koju stranu vetar duva, Bog je ljubav.«

III - Pravi svedok je istrajan u svedočenju

U ovom stihu postoji izraz koji pokreće moje srce: »stojim do samog ovog dana.« To znači, čvrsto stojim, nikada neću odustati ili prestati da svedočim za Gospoda.

Neko će možda pomisliti da je Pavle zadobio za Gospoda svakog koga je sreo, ali to se nije dogodilo. Nije uspeo da obrati nikoga prilikom iskustva na Aeropagu. Ali iako su mu se rugali, on je nastavio i neki su se spasili (Dela 17,32-34).

Ilustracija: Dopada mi se priča o dečaku koji je pecao na jednom potoku kad je naišla jedna grupa tinejdžera sa savremenim štapovima i blinkerima i šarenim mamcima. Prskali su po vodi, šalili su se i smejalili dok su stalno ispočetka bacali svoje udice ali ništa nisu upecali. Dečak je mirno sedeo na svom mestu i izvlačio je ribu. Konačno je jedan od tinejdžera povikao: »Kako ti to uspeva? Mi imamo specijalne mamce, ali ništa nismo upecali!« Dečak je podigao pogled i odgovorio: »Ja pecam ribu, a vi se zabavljate.« Možda je potrebno da se malo više usmerimo na naše pokušaje da sa jevanđeljem dopremo do ljudi.

IV - Pravi svedok opremljen je božjom reči

Pavle kaže: »Ne kazujući ništa osim što proroci kazaše da će biti, i Mojsije« (stih 22). To je bila Biblija u njegovo vreme.

D. L. Mudi kaže da je Biblija nadahnuta knjiga, ali to je takođe i knjiga koja nadahnjuje njega. Ona ga nadahnjuje da svedoči o njenoj istini.

Mi imamo razne razloge zašto ne svedočimo.

Ilustracija: Krivi smo zbog izgovaranja. Kada to činimo, mi se svrstavamo u redove velikih sportskih heroja. Uzmimo na primer ragbistu Rafaela Septiena koji nema premca kada se radi o smišljaju izgovora zašto je promašio gol. Jednom je rekao da nije dao gol zato što je trava bila previsoka, a taj teren je imao veštačku travu. Drugi put je izjavio da mu je smetala tabla na kojoj je bio ispisan rezultat. Zatim, kaciga mu je bila pretesna, stiskala mu je glavu i nije mogao da razmišlja. I tako dalje.

Ali mi kao hrišćani ne treba da se izgovaramo kada se radi o svedočenju, jer imamo Božju Reč i silu ako je primenimo. To nisu naše reči, već Božje, i to je velika razlika.

Ilustracija: Postoji priča o jednom starom Indijancu koji je došao na jedno nedeljno bogoslužjenje. Propovedniku je nedostajala duhovna sila, pa je zato mnogo vikao i šakom lupao po propovedanici kako bi prikrio svoju nespремnost za propoved. Posle bogoslužjenja neko je upitao Indijanca, koji je bio hrišćanin, šta misli o propovedi. Razmišljajući za trenutak, on je svoj odgovor sazeo u šest reči: »Silan vetar. Jaka grmljavina. Nema kiše.«

Da, kada se Sveto Pismo zanemari, »nema kiše.« Samo ako je propovedanje i svedočenje zasnovano na Božjoj Reči i centrirano na Hristu, Njegov narod biće blagosloven i osvežen. Ako to nedostaje, mi samo pravimo još veću buku u veoma bučnom svetu.

V - Pravi svedok uzdiže isusa hrista

»Da će Hristos...« Stih 23.

Pavle nije govorio o tome kako je on dobar ili šta je on uradio, već kako je Isus dobar i šta je Isus uradio.

Pravi svedok istinski voli Gospoda Isusa i ta ljubav je neprestana.

Ilustracija: Jedan student otišao je u fotografsku radnju sa uramljenom slikom svoje devojke. Želeo je da se slika umnoži. To je značilo da sliku treba izvaditi iz rama. Kad je to učinio, fotograf je zapazio natpis na poleđini fotografije. »Najdraži Tome, volim te

svim srcem. Svakog dana te sve više i više volim. Voleću te zauvek. Ja sam večno tvoja.« Bilo je potpisano sa »Dijana« a zatim je pisalo: »Ako ikada raskinemo, hoću da mi vratiš ovu sliku.«

Naša ljubav prema Isusu je večna. Mi treba svakog dana da Ga uzdižemo i da na taj način dovodimo ljude ka Njemu.

Ilustracija: Evanđelista D. L. Mudi ispričao je priču o jednom propovedniku koji je pripremao propoved o tome kako treba da prihvatimo Hrista bez oklevanja. Pošto je jedno vreme proučavao, propovednik je zaspao u stolici i sanjao čudan san u kojem je čuo razgovor između nekoliko demona. Oni su se skupili zajedno, pokušavajući da smisle plan kako da ljude odvedu u pakao.

Jedan zao duh je rekao: »Hajde da kažemo ljudima da Biblija nije Božja reč i da joj se ne može verovati.« Drugi su odgovorili: »To nije dovoljno.«

Drugi zao duh je progovorio: »Hajde da im kažemo da Bog ne postoji, da je Isus bio samo dobar čovek i da nema neba niti pakla.«

Ponovo su ostali odgovorili negativno. Konačno je treći demon rekao: »Hajde da kažemo ljudima da postoji Bog, Spasitelj, nebo i pakao. Ali hajde da ih uverimo da imaju mnogo vremena da se spasu i da ih ohrabrimo da odlažu odluku.« »Odlično!« povikali su ostali oduševljeno.

Mnogi ljudi propustiće spasenje jer su odlagali, misleći da mogu Hrista primiti »sutra«. Ali sutra nikada ne dođe. Potrebno je da hitno svedočimo o Isusu da bi se ljudi SADA spasili.

VI - Pravi svedok osnažen je svetim duhom

»Dobivši pomoć Božju« (stih 22).

Koja je to pomoć? Prema Delima 1,8, to je sila Svetog Duha.

Ilustracija: Prilikom jedne novogodišnje parade u kojoj su učestvovalе sve gradske firme, jedan lepo okićeni kamionet je zakašljao i stao. Nestalo mu je nafte. Čitava parada je zastala sve dok neko nije doneo kantu sa gorivom. Interesantno je da je ovaj kamionet predstavljao jednu poznatu naftnu industriju. Bez obzira na ogromne količine nafte koje je ova industrija imala, ovom kamionetu nestalo je nafte. Često hrišćani zanemare svoje duhovno održavanje, i iako su »obučeni u silu« (Luka 24,49), nestaje im goriva.

Ljudsko telo zadivljujuća je mašina. Ono može održavati stalnu telesnu temperaturu bez obzira na spoljašnju temperaturu. Bez obzira da li se čovek nalazi u Arktičkom krugu ili je na ekvatoru, njegova telesna temperatura otprilike je ista. Postoji unutrašnji mehanizam koji to reguliše. Sveti Duh živi u hrišćanima da bi postigao ovakvu stabilizaciju u duhovnom zdravlju. Bez obzira da li se suočavamo sa blagostanjem ili nevoljama, bez obzira da li smo u iskušenju ili primamo duhovnu ishranu, Sveti Duh čini da smo stabilni.

VII - Pravi svedok prilazi svima

»Svedočim i malom i velikom« (stih 22).

Primer Bila Brajta - On nikada nije pričao sa nekim duže od 5 minuta a da posle toga ne preokrene razgovor ka Isusu Hristu. Stih 23 kaže da će Isus »propovedati videlo narodu jevrejskom i neznabošcima«.

Isus pruža spasenje svakom ko priziva Njegovo ime. Šta je sa tobom i sa mnom? Da li mi izbegavamo da svedočimo za Gospoda? Ako se to događa, hajde da se danas promenimo i da postanemo Isusovi pravi svedoci.

Zaključak: Pavle nikada nije mogao da zaboravi ono što je Isus učinio za njega na krstu i tako je postao Njegov silni svedok.

Ilustracija: Tokom I Svetskog rata Princ od Velsa posetio je 36. ozbiljno ranjenih ljudi u jednoj bolnici u predgrađu Londona.

Princ i njegovi pratoci prolazili su kroz glavno odeljenje bolnice i rukovali se sa većinom ranjenika. Kada su bili spremni da napuste bolnicu, Princ je izjavio da je video samo 30 ljudi. »Gde su ostala šestorica?« Iako su ga obavestili da je ostalih šestoro ljudi veoma teško ranjeno i da su u drugom odeljenju, važni posetilac zahtevao je da ih vidi.

Posetio je još petoricu veoma teško ranjenih ljudi. »Ali gde je poslednji?« ponovo je Princ pitao. Iako mu je rečeno da je čovek tako strašno ranjen da ga je strašno gledati, Princ je insistirao da ga vidi.

Princ je za trenutak ćutke stajao a zatim je prišao ranjeniku, sagnuo se i poljubio ga! Drhtavim glasom, Princ od Velsa je rekao: »On je ranjen za mene.«

»Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našeg mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo« (Isaija 53.5).

12. Subota, 04. decembar 2021.

LAODIKEJA - NERAZUMNA CRKVA

Dejvid Elison

Otkrivenje 3,14-22

Crkva u Laodikeji - Postavljanje scene

Laodikeja, osnovana 250. godine stare ere od strane Antioha iz Sirije, dobila je ime po carevoj ženi.

Nalazila se u dolini reke Maeander, i kroz nju su prolazili važni putevi u Efes, Pergam, Pamfiliju i Siriju. Prvobitno je Laodikeja bila tvrđava.

Ipak, činjenica je da nije imala sopstvenu čistu vodu već da je morala da se transportuje do grada uz pomoć podzemnog vijadukta iz toplih izvora koji su bili udaljeni skoro 10 kilometara. To je bio ozbiljan problem za grad pod opsadom. To nije bilo dobro ni za vodu. Do trenutka kada stigne u grad, topla voda više nije bila ni topla a ni osvežavajuće hladna: bila je mlaka.

Grad se nalazio blizu Hieropolisa (koji je poznat po čuvenim toplim izvorima) i Kolosae (koji je bio poznat po čistoj, hladnoj vodi).

Laodikeja je bila najbogatija od sedam gradova.

Remzi je pisao: »Bio je potreban samo mir da bi Laodikeja postala veliki trgovački i finansijski centar.« Taj mir došao je sa vlašću Rima. »Paks Romana« (Rimski mir) dao je Laodikeji priliku da postane ono što je Plinije nazivao, »najotmeniji grad.«

Kada je Ciceron putovao u Malu Aziju, on je u ovom gradu unovčavao svoja kreditna pisma. Tada je grad bio veliki bankarski i finansijski centar. Kada je veliki zemljotres uništio grad 61. godine nove ere, bogati i nezavisni građani bili su u stanju da ga ponovo izgrade bez ikakve pomoći od strane Rimljana!

Nije nikakvo čudo što je Laodikeja mogla da se hvali da je bogata i da poseduje bogatstvo i da joj ništa nije potrebno.

Laodikeja je bila veliki centar proizvodnje odeće. Ovce koje su pasle oko grada bile su poznate po svojoj mekoj, ljubičasto-crnoj, sjajnoj vuni i tako je mogla da se proizvodi jeftinija odeća za veću populaciju.

Laodikeja je imala i veoma značajan medicinski centar.

Bila je u svetu poznata po masti za uši i oči. Lekar u gradu postali su toliko poznati da su njih dvojica - Aleksandar Filaletes i Zeuksius - imali imena urezana na gradskom kovanom novcu!

Kao i kod prethodnih crkava, Gospod je svoje reči prilagodio onome što je bilo značajno gradu u kome se crkva nalazila.

Laodikeja je bila toliko bogata da joj Bog nije bio potreban. Laodikeja je bila toliko ponosna na svoju odeću da nije shvatala da je gola u Božjim očima. Laodikeja je bila toliko sigurna u svoje medicinsko znanje da nije znala da je duhovno slepa.

Laodikeja je jedina crkva o kojoj Vaskrsli Hristos nije imao ništa dobro da kaže!

Otkrivenje 3,14-22:

»I anđelu laodikijske crkve napiši: Tako govori Amin, Svedok Verni i Istiniti, Početak stvorenja Božijeg: Znam tvoja dela da nisi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć! Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih. Jer govoriš: Bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go. Savetujem te da kupiš u mene zlato žeženo u ognju, da se obogatiš; i bele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očnom pomaži oči svoje da vidiš.

Ja koje god ljubim one i karam i poučavam; postaraj se dakle, i pokaj se. Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom. Koji pobedi daću mu da sedne sa mnom na prestolu mom, kao i ja što pobedih i sedoh s Ocem svojim na prestolu Njegovom. Ko ima uho neka čuje šta govori Duh crkvama.«

Svaka od sedam poruka počinje ličnim opisom Isusa Hrista koji je uzet iz Jovanove vizije koja je zabeležena u prvom poglavlju.

a. Amin

To je starozavetna titula za Boga. Jevrejska reč amin prevodi se kao istina. Drugim rečima, na Njega možemo u potpunosti da se oslonimo i Njegova obećanja su istinita izvan sumnje.

»Ko se uzblagosilja na zemlji, blagosiljaće se Bogom istinitim; a ko se uskune na zemlji, kleće se Bogom istinitim; jer će se prve nevolje zaboraviti i sakrivene će biti od očiju mojih« (Isaija 65,16).

Isus je zatim dodao: »Zaista, zaista vam kažem: Odsele ćete videti nebo otvoreno i anđele Božije gde se penju i silaze k Sinu čovečijem« (Jovan 1,51).

Gospod se spremao da Crkvi kaže istinu o njenom duhovnom stanju. Ipak, ona je bila slepa prema svojim potrebama i nespremna da se suoči sa istinom. Ali iskrenost je uvek početak pravog blagoslova. Kada priznajemo naše grehe, primamo od Boga sve što nam je potrebno. Ako želimo najbolje od Boga u svom životu i crkvi, moramo da budemo iskreni prema Bogu i da dozvolimo da Bog bude iskren prema nama!

1. Oni su izgubili svoju energiju

a. Srce koje gori (za Boga) - Luka 24,32.

»I oni govorahu jedan drugom: Ne goraše li naše srce u nama kad nam govoraše putem i kad nam kazivaše pismo?«

b. Hladno srce - Matej 24,12.

»I što će se bezakonje umnožiti, ohladneće ljubav mnogih.«

c. Mlako srce - Otkrivenje 3,16.

»Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć...«

Mlakom hrišćaninu je udobno i on je zadovoljan. On ne vidi svoju potrebu. Da je hladan, barem bi nešto osećao!

»Mlaka voda je neprijatno piće. Crkva u Laodikeji postala je mlaka i zato je bila neukusna i odvratna. Vernici se nisu zauzimali ni za šta; ravnodušnost je dovela do besposlenosti. Pošto su zane-marili da bilo šta urade za Hrista, crkva je postala tvrda i zadovoljna sobom, i uništavala je sebe. Ne postoji ništa gore od nazovi hrišćana koji su zadovoljni sobom. Nemojte da se zadovoljite da polovično sledite Boga. Dozvolite da Hristos zapali vašu veru i pokrene vas na akciju.« (Life Application Bible)

Rimljanima 12,11.

»Ne budite u poslu leni; budite ognjeni u duhu, služite Gospodu.«

Kološanima 4,12.

Pozdravlja vas Epafras, koji je od vas, sluga Isusa Hrista; on se jednako trudi za vas u molitvama da budete savršeni i ispunjeni svakom voljom Božijom.

»Želim, dragi Gospode, dušu koja gori za Tebe, dušu krštenu nebeskom energijom; Spreman um, ruku spremnu da radi što god može, da širim svetlost gde god da idem« (George Galloway Jackson).

Jedini stav koji Hristos nepoštedno osuđuje je ravnodušnost. Hrišćani ne mogu da ostanu neutralni po bilo kom pitanju. Bog ima tačku gledišta, mi moramo da je otkrijemo i postupamo po njoj u svemu što radimo!

Crkva u Laodikeji je bila nezavisna, zadovoljna sobom i sigurna.

»Ništa nam nije potrebno!« Stvarno?

Crkva ne može da bude zatvoreni sistem. Materijalno bogatstvo i blistava statistika ponekada mogu da prekrivaju telo koje truli. Dok je Hristos napolju i pokušava da uđe, Crkva gubi svoju duhovnu moć i propada.

Jovan 15,5.

»Ko u meni ne ostane izbacice se napolje kao loza, i osušice se, i skupice je, i u oganj baciti, i spaliti.«

2. Izgubili su svoje vrednosti

Možda je duh trgovine ušao u Crkvu? Da li zato mnogi crkveni časopisi i bilteni prikazuju slike zgrada? Da li je to ono što nam je najvažnije?

»Jedan od razloga zašto je rana crkva rasla toliko brzo, kao što je bilo u prvih 200 godina, je to što nisu imali crkvene zgrade. Pošto nisu mogli da se okupljaju u izolaciji, njihov hrišćanski život i svedočanstvo moralo je da se obavlja u društvu u kome su živeli.« (Ian Coffey)

»Neki vernici pretpostavljaju da su materijalna sredstva znak Božjeg duhovnog blagoslova. Laodikeja je bila bogat grad, i zato je i crkva bila bogata. Ali ono što su Laodikejci mogli da vide i kupe postalo im je dragocenije od onoga što je bilo nevidljivo i večno. Bogatstvo, luksuz i život bez briga mogu da učine da se ljudi osećaju samopouzdana i zadovoljna. Ali bez obzira koliko materijalnih sredstava imate ili koliko zarađujete, nemate ništa ukoliko nemate živu zajednicu sa Hristom« (Life Application Bible)

Ne bih bio ni malo iznenađen da je Crkva u Laodikeji imala impresivnu statistiku, ali ipak Isus kaže da će ih izbljupati iz svojih usta!

Rešenje? Platite cenu i kupite »zlato prečišćeno u ognju«, koje predlaže da je Crkvi bilo potrebno određeno progonstvo, da im je bilo previše udobno.

»Kome radujte se, premda ste sad malo (gde je potrebno) žalosni u različnim napastima, Da se kušanje vaše vere mnogo vrednije od zlata propadljivog koje se kuša ognjem nađe na hvalu i čast i slavu, kad se pokaže Isus Hristos« (1.Petrova 1,6.7).

3. Izgubili su svoju viziju

Laodikejci su bili slepi. Oni nisu mogli da vide stvarnost. Živeli su u raju za nerazumne, ponosni na crkvu koja će upravo biti odbačena. Nisu mogli da vide kakvi su stvarno. Niti su mogli da vide svog Gospoda, kako stoji na vratima izvan crkve. Nisu mogli da vide otvorena vrata prilike. Bili su toliko zaokupljeni izgradnjom svog sopstvenog carstva da su postali mlaki u svojoj brizi za izgubljeni svet.

Priče 29,18:

»Kad nema utvare, rasipa se narod.«

Rešenje? Primenite nebesku mast za oči!

Oko je jedno od najosetljivijih područja tela, i samo Veliki Lekar može da ga izleči. Moramo da se pokorimo Njegovom načinu lečenja i zatim da održimo zdrave duhovne navike kako bi naš vid postajao sve oštiji.

Jovan 9,39.

»I reče Isus: Ja dođoh na sud na ovaj svet, da vide koji ne vide, i koji vide da postanu slepi.«

2.Petrova 1,5-9.

»I na samo ovo okrenite sve staranje svoje da pokažete u veri svojoj dobrodetelji, a u dobrodetelji razumu, A u razumu uzdržanje, a u uzdržanju trpljenje, a u trpljenju pobožnost, A u pobožnosti bratoljublje, a u bratoljublju ljubav. Jer kad je ovo u vama, i množi se, neće vas ostaviti lene niti bez ploda u poznanju Gospoda našeg Isusa Hrista. A ko nema ovog slep je, i pipa zaboravivši očišćenje od starih svojih greha.«

4. Izgubili su svoje dostojanstvo

Slično caru u priči Hansa Kristijana Andersena, ovi hrišćani su mislili da su obučeni u slavu, a ustvari su bili goli! To znači biti poražen i ponižen.

2. Samuilova 10,4.

»Tada Anun uhvati sluge Davidove, i obrija im brade do pola i odseče im haljine po pole, do zadnjice, i opravi ih natrag.«

Laodikejci su mogli da odu na tržnicu i kupe finu vunenu odeću, ali to nije bila njihova stvarna potreba. Bile su im potrebne bele haljine Božje pravde i milosti.

Gospod je završio poruku sa tri rečenice

a. Objašnjenje.

Isus je i dalje voleo ove mlake vernike, iako je njihova ljubav prema Njemu ohladnela. On je planirao da ih očisti, da ih disciplinuje i dokaže svoju veliku ljubav. »Ja koje god ljubim one i karam i poučavam«.

Bog dozvoljava da crkve prođu kroz periode nevolje kako bi mogle da postanu ono što On želi.

b. Podsticaj.

Crkva je morala da se pokaje zbog svog ponosa i da se ponizi pred Gospodom. Morali su da upale unutrašnju vatru i da neguju srce koje gori. »Postaraj se dakle, i pokaj se.«

c. Poziv.

Često koristimo ove reči da ljude vodimo ka Hristu, ali one se u osnovi primenjuju na vernike. Gospod je bio izvan Crkve! On je govorio pojedincima a ne čitavoj zajednici. On je pozivao mali ostatak. Bog može da uradi velike stvari u crkvi, čak i kroz samo jednog posvećenog pojedinca.

»Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom.«

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za misionstvo pri Glavnom odboru
Odgovara: Zoran Marčić
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2020.
Za internu upotrebu